

vestnik

Lefnik XXIX.

Celovec, petek, 29. marec 1974

Štev. 13 (1652)

„Tujega nočemo — svojega ne damo!“

Kakor že med narodnoosvobodilno borbo in med diplomatskim bojem za Trst v prvih povojnih letih, tako tudi zdaj po vsej Jugoslaviji odmeva geslo „Tujega nočemo — svojega ne damo!“. To je geslo, s katerim narodi in narodnosti Jugoslavije združeno protestirajo proti vsem poskusom fašističnih in revanšističnih sil v Italiji, da bi s pomočjo vlade in uradne politike postavile v dvom suverenost in ozemeljsko nedotakljivost Jugoslavije. To pa je tudi geslo, s katerim nedvoumno izpovedujejo svojo odločnost, da hočejo z vsemi močmi braniti zemljo, za katere svobodo so v zadnji vojni doprinesli toliko žrtev.

Odkar je italijanska vlada v svoji noti z dne 11. marca mimo vseh dogovorov in sporazumov, predvsem pa mimo lepih uspehov, ki so bili doseženi v zadnjih letih s politiko dobrega sosedstva in enakopravnega sodelovanja, znova postavila „na dnevni red“ vprašanje nekdanje cone B, je Jugoslavijo zajel val splošnega ogorčenja in protestov. Po vsej državi se vrstijo zborovanja, na katerih obsojajo popuščanje italijanske uradne politike silam mračnjastva, to je skrajni desnici, ki spet skuša z razpihovanjem nacionalnih strasti kovati svoj politični kapital.

Jasna stališča in odločen odgovor vsebujejo izjave, ki so jih ob zaostritvi odnosov med Italijo in Jugoslavijo podali najvišji družbenopolitični forumi v Sloveniji in Jugoslaviji. „Ponovno odpiranje vprašanj, ki so bila zasnovana kot sestavni del ureditve sveta po drugi svetovni vojni, po zmagi nad fašizmom in nacizmom, brez dvoma pomeni poskus oživiljanja žarišč sporov in spodbujanje politike, ki nasprotuje načelom miroljubnega sodelovanja, dobrososedskega sožitja in oboje-

stransko koristnih odnosov. Takšna politika nujno nasprotuje temeljnim interesom vseh demokratičnih in naprednih sil Evrope.“ Tako je rečeno v izjavi izvršnega sveta SR Slovenije, ki odločno zavrača kakršenkoli poskus pravnega „žongliranja“, s katerim skuša Italija dokazati, da so njene pravice na ozemlju, razdeljenem z londonsko spomenico med obe državi, večje, kot so pravice Jugoslavije.

V skupni izjavi SZDL Jugoslavije in Zveze sindikatov Jugoslavije je prav tako poudarjeno, da predstavlja dejanje italijanske vlade resen udarec dolga leta skrbno grajenim sosedskim odnosom in vsestranskemu sodelovanju med Jugoslavijo in Italijo ter trajnim interesom narodov obeh držav, hkrati pa tudi prizadevanjem za uveljavitev zaupanja in za graditev sistema varnosti in miru v Evropi, katerega temelj je prav načelo nedotakljivosti obstoječih meja, nevmiščavanja, spoštovanja suverenosti in ozemeljske nedotakljivosti vsake države. Izjava nagloša, da so jugoslovanske meje z Italijo nedotakljive, ter ugotavlja: „Vsi naši

narodi in narodnosti so varuhi vseh jugoslovanskih meja, zato ne bodo dovolili, da bi oživele strahote preteklosti, marveč bodo zlomili vsak poskus ogrožanja svobode, neodvisnosti in nedotakljivosti svoje socialistične samoupravne in neuvržene domovine.“

Doslej verjetno največje zborovanje v Kopru je izzvenilo v enoglasnem protestu 20.000 udeležencev, ki so zahtevali, da mora ital. parlament končno ratificirati londonski sporazum in s tem tudi pravno priznati današnjo mejo med Jugoslavijo in Italijo, ki je — kakor so poudarili — dokončna. Podobna zborovanja se vrstijo v številnih drugih mestih in krajih, kjer enako obsojajo politiko italijanskih fašistov in revanšistov ter zagotavljajo, da ne bodo dovolili, „da bi iste mračne sile, ki so zagrešile drugo svetovno vojno, vzele našo zemljo“.

„Z bolečim presenečenjem, z ogorčenjem in z živo zaskrbljenostjo“ pa so na noto italijanske vlade odgovorile tudi skupnosti Italijanov obalnih občin Koper, Izola in Piran. Ugotavljajo, da je italijanska vlada osvojila teze, za katere so mislili, da so izključna last irendentistov in skrajne desnice, ko je odrekla Jugoslaviji suverenost nad nekaterimi deli njenega ozemlja, „kjer živimo tudi mi, pripadniki italijanske narodnostne skupine, združeni za vselej z drugimi narodi in narodnostmi Jugoslavije zaradi

KOROŠKA SPÖ POUČARJA:

Odprta vprašanja

JE TREBA REŠEVATI V SODELOVANJU S PRIZADETO MANJŠINO

V ponedeljek je koroška SPÖ predstavila javnosti osnutek svojega volilnega programa, s katerim se bo pri prihodnjih deželnozborskih volitvah poogovarjala za glasove volivcev. Dokončno bo volilni program sprejet na zasedanju strankinega vodstva, ki je predvideno za 18. maj.

Svojemu volilnemu programu je dala SPÖ naslov „Pot Koroške v osemdeseta leta“. Pri izdelavi tega programa, ki obsega 99 konkretnih predlogov, pobud in načrtov, se je stranka ravnala po naslednjih načelih: več soodgovornosti in več pravice soodločanja za vse Korošce; enake možnosti za vse nadarjenosti; polna zaposlitev s pomočjo nadzorovanega gospodarskega prarasta; socialna varnost v zdravem okolju.

Pozdravljamo, da je bilo v osnutek volilnega programa sprejeto tudi določeno pozitivno stališče koroške SPÖ k manjšinske- mu vprašanju. Tozadevno je v osnutku rečeno:

„SPÖ v svoji politiki ne pozna nobene razlike med nemško govorečimi in slovensko govorečimi deželani. Zanj je slovenska manjšina del prebivalstva dežele, ki naj ne bi bil ločen od ostale družbe, marveč bi naj z le-to enakopravno sodeloval in bil soudeležen pri političnem oblikovanju in na javnih ustanovah.“

SPÖ Koroške se priznava

- k obveznostim, ki jih v zaščito manjšine nalaga državna pogodba in katerih izvedba je stvar države;
- k skupnemu reševanju odprtih vprašanj po političnih strankah v sodelovanju s prizadeto manjšino.“

naše jasne politične izbire, ki smo jo opravili leta 1943, v ključnem trenutku evropske zgodovine“. Po njihovem mnenju obstaja en sam način obravnavanja italijansko-jugoslovanske meje, ki jo je določil londonski sporazum: sankcionirati jo in jo napraviti še bolj odprto ter jo še bolj približati višji stopnji človeških odnosov. Zaskrbljenost in ogorčenost zaradi posledic, ki jih lahko povzroči italijanska nota, pa je izrazila tudi Unija Italijanov za Istro in Reko, ki je

brezpogojno podprla stališče jugoslovanske vlade ter zahtevala „naj se italijanska vlada enkrat za vselej odpove zlorabljanju še neresenih vprašanj med državama, da med drugim zagamči italijanski etnični skupini potrebno vzdušje miru in varnosti, v katerem naj razvija svoje družbeno in kulturno življenje po poti, za katero se je odločila že pred tridesetimi leti“.

Kakor po vsej Jugoslaviji, tako napredne demokratične sile tudi v Italiji obsojajo poskuse po spremenjanju meja in zaostrovanju odnosov med sosednjima državama. Proti manevrom, ki rušijo sožitje med narodi in italijansko-jugoslovansko mejo, so se posebno odločno izrekli na zasedanju vsedravnega sveta Združenja partizanov Italije. V teku je poskus, so poudarili, da se pogrevajo nasprotja in spremeni- njevalne pobude dejanskega stanja, ki ga je furlansko, italijansko in slovensko prebivalstvo mirno sprejelo. „Poudarjamo, da se morajo meje, ki so se oblikovale po koncu druge svetovne vojne, smatrati za dokončne, ker bi vsako spreminjanje pripeljalo nezogibno do evropske krize.“

Sedanja zaostritev na meji med Italijo in Jugoslavijo pa je dobila tudi že pečat internacionalizacije, kajti o njej je bilo prejšnji teden govora na ženevski konferenci o varnosti in sodelovanju v Evropi. Jugoslovanski predstavnik je razkrinkal dvolično politiko italijanske vlade, ki da z besedami v Ženevi podpira deklaracijo o nedotakljivosti meja, istočasno pa v praksi odreja Jugoslaviji suverenost nad delom njenega ozemlja. V istem smislu pa izvenijo tudi številni komentarji uglednih listov v raznih državah, ko menijo, da bi enako, kot dela Italija glede cone B, tudi Jugoslavija lahko osporavala suverenost Italije nad cono A in nad Trstom, ter poudarjajo, da bo morala Italija sedanje de facto stanje kmalu priznati tudi de jure in s tem končno odpraviti predmet sporov, ki vznemirja evropske odnose.

Smo lojalni avstrijski državljani

hkrati pa najtesneje povezani z matičnim narodom

Sobotno gostovanje koroških slovenskih pevskih zborov v Mariboru (o katerem obširno poročamo na 4. strani) so izkoristili predstavniki osrednjih organizacij koroških Slovencev za obisk pri občinski skupščini Maribor, kjer jih je sprejel podpredsednik Vitja Rode. V delegaciji so bili predsednik ZSO dr. Franci Zwitter in predsednik SPZ Hanzi Weiss, predsednik NSKS dr. Joško Tischler in tajnik dipl. jur. Filip Warasch ter predstavnik KKZ dr. Erik Prunč, na strani gostiteljev pa so se pogovora udeležili še predsednik komisije za manjšinska vprašanja pri republiški konferenci SZDL Jože Hartman, predsednik občinske konference SZDL Stane Gavaz, predsednik občinskega sindikalnega sveta Slavko Ožbolt, predsednik kulturne skupnosti Maribor Vojko Ozim in novinarji.

V kratkem razgovoru so predstavniki koroških Slovencev prikazali trenutni položaj na Koroškem in osvetlili nekatera najbolj aktualna vprašanja v boju za doseg narodnih pravic. Pri tem je predsednik ZSO predvsem opozoril, da reševanje našega vprašanja v bistvu stagnira že vse od jeseni 1972, ko je bil sprejet zakon o dvojezičnih napisih, ki pa se po znanih dogodkih sploh ne izvaja. Razen nekaj posameznih konkretnih rešitev se vprašanje načelno ni premaknilo z mrtve točke. Tudi tako imenovana študijska komisija v enoletnem delu ni prišla do novih pobud in oblik reševanja, marveč je vmesno poročilo pokazalo, da se vse vrti okoli ugotavljanja ali preštevanja manjšine, torej zahteve združene desnice OVP in FPÖ, za razliko od SPÖ, ki je za reševanje v sodelovanju z manjšino in bi na nekakšno preštevanje pristala le, če drugače res ne bi prišlo do rešitve.

Stališče koroških Slovencev je znano in kakršnokoli preštevanje absolutno nesprejemljivo. Če pa bi kljub temu prišlo do ugotavljanja, potem bo vsekakor potrebna nadaljnja internacionalizacija vprašanja, ki pa more biti uspešna seveda le ob primerni obveščenosti domače in predvsem mednarodne javnosti, ki jo je zato treba seznaniti z nezadovoljivim položajem slovenske narodnostne skupnosti na Koroškem.

Posebej je bilo govora tudi o možnostih sodelovanja zlasti na kulturnem področju. Nakazane so bile konkretne oblike pomoči in podpore matičnega naroda ter poudarjena potreba po nadaljnjem poglobljanju sodelovanja in izmenjave najrazličnejših skupin.

Na večerni prireditvi je po govorih predsednika mariborske kulturne skupnosti Ozima ter predstavnika KKZ dr. Prunča predsednik ZSO dr. Zwitter najprej opozoril na dolgoletno tradicijo gostovanj koroških zborov v Mariboru, zlasti v času, ko je bilo za tako sodelovanje še treba orati ledino. Hvaležno se je spomnil danes že umrlih osebnosti, ki so tedaj kazale posebno razumevanje in zanimanje za te obiske, kot so bili predsednika občinske skupščine Maribor Vlado Majhen in Miloš Ledinek ter glavni pobudnik in prvi predsednik Sklada Prežihovega Vornanca Janko Gačnik.

V svojem nagovoru je predsednik ZSO odločno zavrnil očitke nemških nacionalistov, da koroški Slovenci nismo lojalni avstrijski državljani, ker vzdržujemo stike z matičnim narodom. „To, da iščemo podporo pri matičnem narodu, ni izraz naše nelojalnosti do države, v kateri avtohtono živimo že nad 1300 let, marveč je posledica po-

vsem resnih groženj in fizičnih izgrediv proti varnosti življenja in imetja našega človeka. Ko poudarjamo svojo lojalnost in zvestobo Avstriji, pa hkrati prav tako zavestno izjavljamo svojo narodnostno in kulturno povezanost z matičnim narodom. Z njim nas vežejo isti jezik, ista kultura, ista zgodovina, iste trpke izkušnje in ista težka doživetja — ne samo izza dobe pred 500 leti v skupnih kmečkih uporih, marveč predvsem tudi v komaj minuli dobi v skupni veličastni narodnoosvobodilni borbi proti skupnemu sovražniku, nemškemu okupatorju. Zato je samo razumljivo in umevno, da se ob poskusu ponovnega nemškonalističnega naskoka na naše pravice zatečemo k matičnemu narodu!“

Koroški Slovenci — je dejal predsednik ZSO — ne želimo nič drugega kot pravice, ki nam gredo. Želimo samo priznanje prisotnosti in enakopravnosti našega ljudstva na avtohtoni lastni zemlji. Želimo ohraniti svoj jezik, svojo pesem, svojo kulturo. Želimo živeti v miru in v plemenitem sočudenju medsebojnega kulturnega in gospodarskega prizadevanja z narodom sosedom, ker smo prepričani, da je samo tako mogoče graditi lepšo in srečnejšo bodočnost. „Zato pozivamo vse demokratične sile na Koroškem in v Avstriji, da z nami vred rušijo umetne pregrade med sosednjima narodoma, ki jih postavljajo nemški nacionalisti z odrekanjem pravic in enakopravnosti slovenske narodnostne skupnosti na Koroškem in z netenjem sovražstva v času, ko so s tehničnim razvojem končno padle naravne meje visokih Karavank. Da bi nas v tem prizadevanju za doseg naših pravic in za čim večje zblizanje med narodi podprli tudi vi, dragi rojaki, je danes naša iskrena prošnja.“

VELEPOSŁANIK SFRJ NA DUNAJU VLAHOV:

Obstaja obveznost Avstrije da izpolni državno pogodbo

Od izpolnitve te obveznosti ni moč odstopiti ali ji pobegniti

Mariborski „Večer“ je prejšnji teden objavil intervju, ki ga je imel njegov urednik Srečko Panič z jugoslovanskim veleposlanikom na Dunaju dipl. inž. Gustavom Vlahovom. Razgovor se je nanašal na vprašanja odnosov med Avstrijo in Jugoslavijo ter na posamezna področja sodelovanja med obema državama, prav tako pa tudi na osebne vtise, ki jih ima veleposlanik Vlahov na Dunaju, kjer je svoječasno obiskoval srednjo šolo kot sin političnega emigranta.

„Marsikaj me še danes spominja na otroška leta, ki sem jih preživel na Dunaju,“ je dejal veleposlanik Vlahov. „Vendar se je svet nasplošno v teh 45 letih temeljito spremenil. Razvoj avstrijskega glavnega mesta gre v določeno smer, ni pa več tista prestolnica habsburške monarhije kot nekoč. Dunaj se je pričel vključevati v današnjo resničnost in zavzema tisto mesto, ki mu v svetovnih dogajanjih sodi.“

Iz Večerovega intervjuja ponatiskujemo tisti del, kjer je govora o odnosih in sodelovanju med Avstrijo in Jugoslavijo ter v tej zvezi posebej o manjšinski problematiki in o odnosu Avstrije do izpolnjevanja prevzetih obveznosti.

Vprašanje: Avstrijsko-jugoslovanski odnosi navzlic vsestranskemu sodelovanju in eni izmed najbolj odprtih meja v Evropi še vedno zaostajajo za dejanskimi možnostmi. Kakšen je po vaši sodbi poglobljen razlog za tak položaj?

Odgovor: Meja je zares odprta, kot ste dejali, pravzaprav sodi med najbolj odprte v Evropi. Do tega seveda ni prišlo po naključju. To je na eni strani rezultat spoznavanja obeh dežel, da je razvijanje medsebojnega sodelovanja na vseh področjih dvostranskih odnosov v neposredni obojstranski prid, na drugi strani pa rezultat vloženih prizadevanj, da bi dvostranske interese izrazili s praktičnim sodelovanjem. Vendar tu nismo dosegli toliko, kolikor nam

svojo obveznost, ki je stara več kot 50 let. Sodim, da je najboljša pot, da bi to dosegli, nadaljevanje pogajanj o izpolnitvi sporazuma, kar je sicer v skladu z doseženim političnim dogovorom med predsednikom ZIS Bjedičem in kanclerjem Kreiskym aprila 1. 1972 na Dunaju.

Vprašanje: Avstrija doslej še ni izpolnila določil državne pogodbe, ki se nanašajo na njeno južno sosedo, posebno ne njenega 7. člana, ki govori o obveznostih za varstvo slovenske in hrvaške manjšine. Ta resnica hudo obremenjuje dvostranske odnose. Kaj smemo pričakovati v prihodnje spričo obljub avstrijske vlade, da je pripravljena obveznosti izpolniti?

Odgovor: Že v vprašanju ste navedli ugotovitve, ki sem jo na pričetku našega pogovora tudi sam omenil, tj. da Avstrija ne izpolnjuje državne pogodbe v tistih določilih, ki se nanašajo na slovensko in hrvaško manjšino, in da to precej obremenjuje naše odnose v celoti. Pri tem bi rad še posebej poudaril, da je s prakso mednarodnih odnosov nezdružljivo, za jugoslovanske javnosti pa še posebej nesprejemljivo, da se mednarodne pogodbe ne izpolnjujejo. Že 19 let je minilo od nastanka avstrijske državne pogodbe, zato je razumljivo, da ni mogoče očitati nestrpnosti nikomur, posebno pa ne manjšinam, če pričakujeta, da jima bodo le zagotovili pogoje za izkoriščanje pravic, zajamčenih v državni pogodbi v sferi varstva in zaščite materialnega, kulturnega in etničnega razvoja.

Jugoslavija kot večnacionalna skupnost, v kateri so vsem narodom in narodnostim zagotovljene najširše pravice do političnega, gospodarskega, kulturnega in etničnega razvoja, seveda kaže veliko zanimanje za usodo slovenske in hrvaške manjšine v

Avstriji in skupaj z njima pričakuje, da bo Avstrija izpolnila svoje obveznosti. Avstrijski vladi ne bi radi svetovali nikakršnih ukrepov in rokov, vendar moramo poudariti, da na izpolnitev avstrijskih obveznosti iz državne pogodbe čakamo že 19 let. Radi bi verjeli da bodo kmalu uresničeni tudi konkretni rezultati v tej smeri.

Vprašanje: Bili ste že na Koroškem in se pogovarjali s predstavniki slovenske narodne skupnosti, pa tudi z nekaterimi funkcionarji deželne vlade. Znano je, da opozicijski stranki, ljudska in svobodnjaška, po znani gonji zoper dvojezične krajevne napise sedaj zahtevata obvezno preštevane manjšine. Socialistična stranka, ki je na oblasti tako v državi kakor tudi na Koroškem, ne namerava (kot trdi deželno vodstvo, posebno njen predsednik Wagner) prevzeti v prihodnje nobenih pobud za reševanje manjšinskih vprašanj brez posvetovanja z opozicijo, čeprav namerava še naprej ohraniti „manjšini naklonjeno stališče“. Kako tolmačite to izjavo glede na uradno stališče socialistične zvezne vlade, da želi pogovore o nerešenih vprašanjih?

Odgovor: Mislim, da mi ni treba tolmačiti gospoda Wagnerja. Obstaja obveznost Avstrije, da izpolni državno pogodbo, naloga njene vlade pa je ustvariti pogoje v ta namen, ker od izpolnitve obveznosti iz te pogodbe ni moč odstopiti ali ji pobegniti. Pričakujem, da bodo vse politične sile v Avstriji podprle vlado, ker gre za državni dolg, ne pa za dolg posameznika ali skupine.

Kar pa zadeva zahtevo o preševanju oziroma ugotavljanju manjšine, pa je naše stališče jasno in znano: je v nasprotju z državno pogodbo in kot takšno absolutno nesprejemljivo.

Vprašanje: Ali lahko imamo najnovejšo izjavo dr. Kirchschrägerja, avstrijskega zunanjega ministra, za željo avstrijske vlade, da prične z novo pobudo?

Odgovor: Kot veleposlanik SFRJ v Avstriji ne bi rad komentiral izjave njenega ministra, vendar bi pozdravil uradne izjave o želji avstrijske vlade, da bi rešili sporna vprašanja, ki obremenjujejo odnose. Rad pa bi poudaril, da pričakujemo, da se bodo izražene želje za reševanje odprtih vprašanj uveljavile z izpolnjevanjem 7. člana in drugih določil državne pogodbe o manjšinah, kar bi po mojem mnenju samo pomagalo prepričati jugoslovanske narode v iskrenost in dejansko pripravljenost avstrijske vlade.

POŠIROKEM SVETU

RIM. — Jutri se bo v Rimu začelo zasedanje tako imenovanega Russellovega sodišča, na katerem bodo podali nekatere obtožbe in obsodbe vrste političnih in gospodarskih represalij v deželah Latinske Amerike, posebej pa bo govora o dogodkih v Čilu po strmoglavljenju vlade predsednika Allendeja lani septembra. Zasedanja se bodo udeležile ugledne osebnosti iz raznih dežel sveta, med njimi zlasti znani književniki in Nobelovi nagradenci. Povabili pa so tudi vrsto priči, med njimi vdovo bivšega čiljskega predsednika Allendeja, ki so na lastni koži občutile kratenje osnovnih človekovih pravic. Prvo zasedanje Russellovega sodišča je veljalo imperialističnemu napadu Amerike na Vietnam, tokrat pa bodo obravnavali dogodke v Čilu, Braziliji, Gvatemali, na Haitiju in v Dominikanski republiki.

LJUBLJANA. — Avstrijski generalni konzul v Ljubljani dr. Heinrich Riesenfeld je kot doyen konzularnega zbora v Sloveniji skupaj s člani konzularnega zbora iz Ljubljane in Zagreba priredil slavnostno kosilo za najvišje predstavnike SR Slovenije. Njegovemu vabilu so se odzvali predsednik republiške skupščine Sergej Kraigher, predsednik izvršnega sveta inž. Andrej Marinc, predsednik mestne skupščine Ljubljana Tone Kovič ter več funkcionarjev republiške skupščine in izvršnega sveta.

WASHINGTON. — Po anketah dveh glavnih ameriških inštitutov za raziskovanje javnega mnenja priljubljenost predsednika Nixona še naprej upada. Samo četrtnina vprašanih je izjavila, da „še zaupa“ šefu Bele hiše. Samo 25 odstotkov anketirancev je pozitivno odgovorilo na vprašanje Gallupovega inštituta, ali so zadovoljni z načinom, s katerim opravlja ameriški predsednik svojo dolžnost. Harrisonov inštitut pa je ugotovil, da je samo 26 odstotkov Američanov zadovoljnih z Nixonom. V ameriški zgodovini je priljubljenost nekega predsednika padla na tako nizko raven samo še leta 1951, med korejsko vojno ko je v Beli hiši sedel Harry Truman.

BONN. — Vladna socialdemokratska stranka je v zadnjem času že tretjič utrpela občuten poraz na pokrajinskih oziroma občinskih volitvah. Tokrat so bile občinske volitve v Schleswig-Holsteinu, najbolj severni pokrajini Zahodne Nemčije. V tej deželi je imela krščanskodemokratska unija (CDU) sicer že doslej večino, toda zadnjič nedeljo je delež svojih glasov še povečala od 45,5 na 51,1 %, medtem ko je delež glasov SPD padel od 43,5 na 35,6 %; koalicijska FDP je napredovala od 5,7 na 9 odstotkov. Če se bo ta „premik v desno“ nadaljeval tudi pri prihodnjih volitvah (9. junija na Spodnjem Saškem in jeseni v Hessnu), potem se lahko zgodi, da bo desničarska in konservativna opozicija povsem zavrnila sedanjo vlado pri sprejemanju novih zakonov.

RADENCI. — Pod pokroviteljstvom zdravilišča Radenska bo v Radencih v času od 4. do 6. aprila občni zbor slovenskega zdravniškega društva, na katerem bodo sodelovali tudi ugledni zdravstveni delavci iz Avstrije in Madžarske. Podružnica slovenskega zdravniškega društva za Pomurje, ki je letos prevzela organizacijo občnega zbora slovenskega zdravništva, ima tem bolj zahtevno nalogo, ker bo to srečanje potekalo v znamenju letošnje 25-letnice delovanja svetovne zdravstvene organizacije.

EAST LANSING. — Skupina znanstvenikov državne univerze v Michiganu (Amerika) je sporočila, da je odkrila snov, ki bi lahko omogočila človeku, da podaljša življenje do 200 let. Poudarili so da bi omenjeno snov uporabili za spremembo mehanizma, ki ureja telesno temperaturo, tako, da bi temperaturo zmanjšali in s tem zavrli proces staranja.

PARIZ. — Mednarodna delegacija mladinskih organizacij je po povratku z obiska v Čilu poročala o grozodejstvih sedanjega profašističnega vojaškega režima v tej latinskoameriški deželi. Po izjavah, ki so jih predstavniki mladinskih organizacij zbrali na pogovorih s predstavniki raznih političnih skupin in s preprostim prebivalstvom, naj bi sedanje oblasti zaprle 30.000 nasprotnikov režima in ne le sedem tisoč, kot so uradno priznale.

LONDON. — Britanska princesa Ana (hči kraljice Elizabete) in njen mož Mark Phillips sta le za las ušla smrti, ko je 26-letni Ian Ball izvedel na njuno vozilo atentat, pri katerem so bile tri osebe ranjene. Menda je šlo za ponesrečen poskus ugrabitve, vendar so okolnosti še povsem nepojasnjene.

Rasizem ogroža mir

Prejšnji teden — 21. marca — smo objavili mednarodni dan odpravljanja rasnega razločevanja. Lani decembra so Združeni narodi objavili desetletni program za odpravljanje tega zla ter za skupno delo, katerega cilj je resnična in trajna sloga med vsemi narodi.

Ob letošnjem dnevu odpravljanja rasnega razločevanja je objavil generalni tajnik OZN dr. Kurt Waldheim posebno poslanico, v kateri je pozval vse narode in ljudi, da se ob dnevu, ko se človeštvo vsako leto spominja zla rasnega razločevanja, ki so mu izpostavljali mnogi sozemljani, odločno posvetijo uresničevanju cilja, ki so si ga zastavili Združeni narodi v svojem desetletnem programu za odpravljanje rasnega razločevanja.

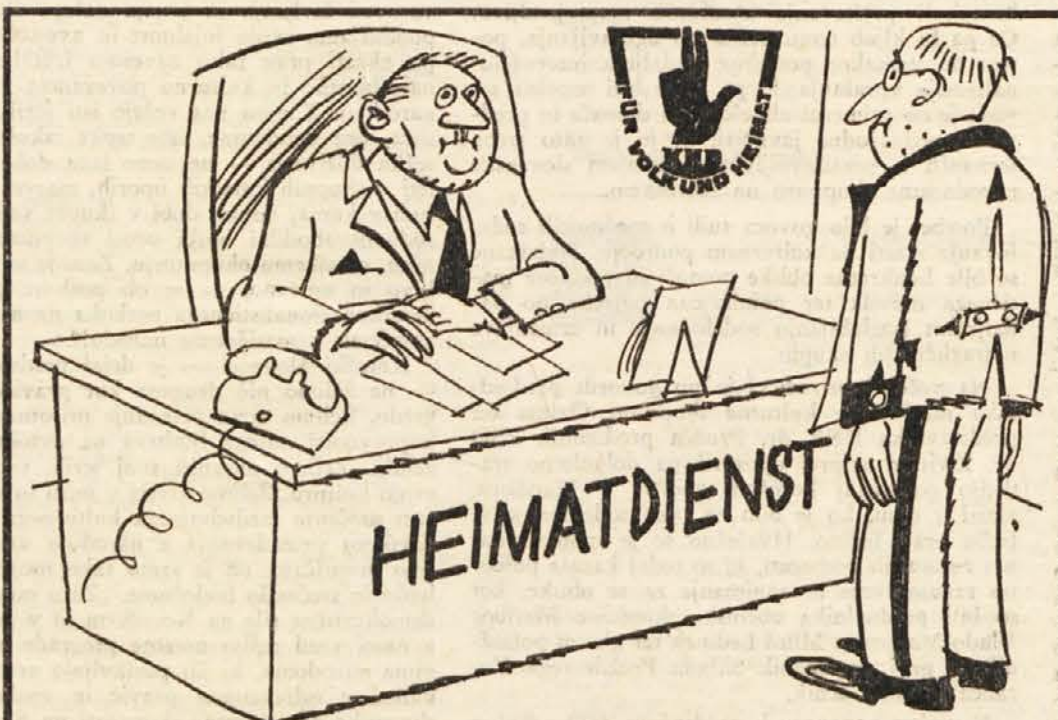
„Rasno razločevanje ogroža mir in ovira socialni napredek, ki si ga želi vse človeštvo,“ je rečeno v poslanici generalnega tajnika Waldheima. „Čeprav smo v prizadevanju, da bi odpravili rasno razločevanje, veliko dosegli, bo treba še marsikaj storiti. Še zmeraj obstoji mnogo območij na svetu, kjer povzročajo rasni predsodki same bridkosti in težave. Rasno razločevanje je v katerikoli obliki in na kateremkoli kraju že samo po sebi zgrešeno in v popolnem nasprotju z duhom našega časa.“

Boj proti rasnemu razločevanju je v naših razmerah še posebej boj proti zapostavljanju in zatiranju naroda po narodu.

dopuščajo resnične možnosti. Navzlic dobrim doseženim rezultatom na področju gospodarskega in kulturnega sodelovanja, medsebojnega turističnega prometa, sodelovanja na področju delovne sile in na obmejnih območjih je ostalo še nekaj odprtih vprašanj iz preteklosti, toda ker se ne rešujejo, obremenjujejo medsebojne odnose in ne dopuščajo, da bi izkoristili možnosti, ki jih omenjate.

Gre predvsem za neizpolnjevanje avstrijskih obveznosti iz državne pogodbe do slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji, dalje za avstrijsko neizpolnjevanje arhivskega sporazuma iz l. 1923 in za neopravljene restitucije kulturnih dobrin, ki so jih odnesli z jugoslovanskega ozemlja med zadnjo vojno. Glede arhivskega sporazuma naj omenim, da mora Avstrija neodložljivo opraviti

Potrebni so pravi „strokovnjaki“

— HERR ŠEF, ZUNAJ JE ČLOVEK, KI BI RAD KAKŠNO SLUŽBO, A PRAVI, DA ZNA ŠTE-TI KOMAJ DO PET.
— POŠLJITE GA K MENI, TAKE IMAMO RADI ZA PREŠTEVANJE KOROŠKIH SLOVEN-CEV.

(PAVLIHA, Ljubljana)

Film „Cvetje v jeseni“

je na Koroškem navdušil več kot 1500 gledalcev

„Današnja predstava slovenskega filma ‚Cvetje v jeseni‘ nas koroške Slovence navdaja s ponosom, da smo pripadniki sicer majhnega naroda, ki pa tudi na tem področju dosega vidne mednarodne uspehe.“ Tako je poudaril predsednik Slovenske prosvetne zveze Hanzi Weiss prejšnji četrtek na slavnostni premieri slovenskega filma „Cvetje v jeseni“ v celovškem Volkskinu, kjer je še posebej pozdravil vrsto najvidnejših sodelavcev filma.

V svojem kratkem nagovoru je predsednik SPZ dejal, da je film danes eno izmed najmočnejših umetniških izraznih sredstev in hkrati tista umetniška zvrst, ki je preko kinematografov in televizije najbolj dosegljiva za množice ljudi. Tudi pri nas so film „Cvetje v jeseni“ nekateri lahko gledali kot televizijsko nadaljevanko. Žal pa je le izredno malo naših ljudi, ki imajo možnost sprejema slovenske televizije. „Zavedamo se, kako pomemben faktor je televizija v življenju sodobnega človeka, zato se koroški Slovenci že leta trudimo, da bi nam bil zagotovljen sprejem televizijskega sporeda v materinem jeziku na vsem dvojezičnem ozemlju. Mnenja smo, da to, kar je mogoče za avstrijsko manjšino v Italiji, mora prav tako veljati tudi za nas koroške Slovence!“

Celovec, Št. Jakob v Rožu, Železna Kapla in Čajna v Ziljski dolini so bile postaje na poti, ki jo je napravil slovenski film „Cvetje v jeseni“ na Koroškem. In brez pretiravanja lahko ugotovimo, da je bilo predvajanje filma v vseh teh krajih in sploh za naše ljudstvo resnični kulturno-umetniški praznik: več kot 1500 ljudi si je v omenjenih krajih ogledalo film, mnogi pa so zaradi pomanjkanja prostora ostali izključeni od užitka in doživetja, ki ga je posredovala ta stvaritev slovenske filmske umetnosti. Zato Slovenska prosvetna zveza že zdaj opozarja, da bo jeseni predstavila televizijsko nadaljevanko „Cvetje v jeseni“ tudi v krajih, kjer filma zdaj iz tehničnih vzrokov (ker ni primernih kino dvoran) ni bilo mogoče predvajati.

Za vse, ki so si film ogledali, pa je bil — kakor že povedano — res pravo doživetje. Ne samo zato, ker na Koroškem tako redko vidimo kakšen slovenski film in je torej vsaka taka priložnost še posebno razveseljiva in dragocena. Film „Cvetje v jeseni“ nam je pokazal in povedal še več — tako s svojo vsebino kakor tudi s svojim ambienom: to je visoka pesem kmečkega življenja in to je slavošpev slovenski zemlji. Eno in drugo so ustvarjalci filma uspeli zajeti v takšni meri, da so upravičeno lahko ponosni na svojo stvaritev, kajti tako

po tehnični kakor še posebno po umetniški plati gre za dosežke, ki zaslužijo uspešno uveljavitev tudi na mednarodni ravni.

Obiskovalcem slavnostne premiere v Celovcu so se predstavili tudi najvidnejši ustvarjalci filma: avtor scenarija Mitja Mejak, režiser Matjaž Klopčič, scenograf ing. arh. Niko Matul, snemalec Žaro Tušar ter Urban Koder, ki je prispeval glasbo, izmed igralcev pa Milena Zupančič (Meta), Bert Soltar (gospodar Presečnik), Iva Zupančič (Liza) in Dare Ulaga (Danijel). Običajni nageljni so bili gotovo le skromen zunanji izraz hvaležnosti in priznanja, ki so ga navdušeni gledalci izpovedali s svojim dolgotrajnim plaskanjem; vse skupaj pa ni moglo izpovedati globokega doživetja, kajti izpovedna moč filma je gledalce povsem prevzela, tako da so bile morda še najbolj zgovorne rosne oči — ob veselih utrinkih in tragičnih trenutkih, ki so jih igralci dovršeno podoživljali.

Prva slika nam kaže pogled na majhen del obiskovalcev premiere v Celovcu, na drugi sliki pa so ustvarjalci filma, ki so se predstavili občinstvu (od leve proti desni): Urban Koder (glasba), Niko Matul (scena), Iva Zupančič (Liza), Dare Ulaga (Danijel), Bert Soltar (Presečnik), Milena Zupančič (Meta) in Matjaž Klopčič (režija).

Počastitev Kosovela

OB 70. OBLETNICI NJEGOVEGA ROJSTVA

Državna založba Slovenije v Ljubljani in Založništvo tržaškega tiska iz Trsta sta počastila sedemdesetletnico rojstva pesnika Srečka Kosovela s svečano tiskovno konferenco, ki so se je udeležili tudi visoki predstavniki političnega in kulturnega življenja, med njimi podpredsednik predsedstva SFRJ in predsednik republiške konference SZDL Slovenije Mitja Ribičič, predsednik Slovenske akademije znanosti in umetnosti Josip Vidmar, predsednik Slovenske kulturno-gospodarske zveze v Trstu Boris Race ter pesnikova sestra in brat.

Na svečanosti je poleg drugih govornikov prikazal kratko življenjsko pot in bogato pesniško ustvarjalnost Kosovela predvsem prof. dr. Anton Ovcirk, ki je povedal, da je pesnik v pičlih osmih ustvarjalnih letih napisal nekaj 560 pesmi, ki štejejo 9000 verzov, poleg tega pa še okrog 100 čustvenih skeč, tako imenovanih pesmi v prozi, ter 85 daljših besedil s rablimi epskimi orisi v ozadju.

Ob 70-letnici rojstva Srečka Kosovela sta izšli dve pomembni publikaciji: druga knjiga Kosovelovega „Zbranega dela“ v okviru monumentalne zbirke zbranih del slovenskih pesnikov in pisateljev ter zbirka Kosovelovih pesmi z naslovom „Zlati čoln“.

Pri tej zbirki, ki je skupna izdaja Državne založbe Slovenije in Založništva tržaškega tiska, gre za ponatis izdaje, ki jo je pred dvajsetimi leti, ob petdesetletnici pesnikovega rojstva, izdala založba Lipa v Kopru.

Pravice narodnih manjšin

zagotovljene tudi v občinskih statutih

V okviru ustavne reforme, ki jo uveljavljajo zdaj v Jugoslaviji, spada tudi sprejemanje občinskih statuten, nekakšnih „ustav v malem“. Posebno pomembni so občinski statuti ne dvomno na območjih, kjer živi kakšna narodnost ali manjšina, kajti v teh primerih vsebujejo občinski statuti v smislu republiške ustave še posebna določila, ki zadevajo narodnostne skupnosti, zaščito njihovih kulturnih, jezikovnih in drugih interesov.

To velja tudi za občinske statute na Primorskem in kako ocenjuje Unija Italijanov za Istro in Reko kot osrednja organizacija italijanske narodnostne skupnosti te „male ustave“, je za koprsko televizijo v italijanščini povedal predsednik omenjene Unije prof. Antonio Borme.

Predsednik Borme je opozoril, da nova ustava, ko ureja položaj narodnostnih skupnosti, se pravi narodnostnih manjšin, podčrtuje specifične pravice po enakopravni udeležbi v družbenem življenju, zato morajo biti tudi zapisane v občinskih statutih tistih mest, kjer neka narodnostna skupnost živi in dela. „Sedaj lahko izrečemo svojo oceno, saj je bila v Istri sprejeta večina občinskih statuten. Prva ugotovitev je, da ti statuti vsekakor pomenijo, v primerjavi s prejšnjim stanjem, splošen korak naprej. Občutiti je, da obstaja politična volja, da se samoupravna načela naše družbe uresničujejo v obvezni obliki.“

V svoji izjavi je predsednik Borme menil, da sicer niso bili doseženi vsi cilji, za katere se je zavzemala italijanska narodnostna skupnost, da pa lahko veljajo statuti krajev v SR Sloveniji kot pravi „model“, ker dosledno izvajajo načela ustave in jih vodijo načela široke demokratične odprtosti, tako da je bilo marsikje razširjeno dvojezično področje. „Vsekakor pa moram reči, da ima italijanska narodnostna skupnost v teh statutih učinkovito juridično platformo, preko katere lahko uresničuje ohranjanje in uveljavljanje svojih posebnosti.“

Sedaj je — kakor je dejal predsednik Borme — dolžnost Unije, da se zavzame za uveljavitev teh „ustav v malem“ in vsakodnevno preverjanje demokratičnih sil pri uresničevanju enega izmed temeljnih načel izgradnje družbe, se pravi dejanske enakopravnosti vseh državljanov.

Ko se je odmajal spat, se je spomnil, da mora poročniku Valjihu poslali takoj zjutraj posebno naročilo.

8

Valjhun se je v zadnjem času večkrat spomnil svetopisemskega izreka: „Zapomni si, kadar izgubiš, dobiš, in kadar dobiš, izgubiš.“

S tem, ko si je pridobil splošno občudovanje in je bil odlikovan, je izgubil notranji mir in moč, ki si ju je bil tako težko pridobil. Zdaj se je poskušal kot ponočna zver potegniti nazaj, čim globlje, in se umakniti zakulisnemu boju, pa se mu to ni več posrečilo.

Poklical ga je poveljujoči general SS in se z njim pogovarjal dolge tri ure. Od Valjehuna je pričakoval, da ga bo osebno in samo ustmeno obveščal o tem, kar se je pletlo okoli prezidenta, še posebej pa so ga zanimali anglosaški simpatizerji v beli vojski. Kot zveznega oficirja ga je pošiljal v Gorenjo vas, da bi uskladił odnose med domobranskim poveljstvom in nemškim vodstvom v postojanki, ki ji je grozil napad. Tega zaupanja ni bil Valjhun prav nič vesel.

Poklical ga je tudi prezident, ki je imel svoje želje. Posadke v tem delu so stale trdno pod nemškim vodstvom, zato mu je naročil, naj pripravi poveljniški kader za prestop pod njegovo vodstvo ob primernem času. Tudi skrivnostni duhovnik ga je klical na zvezo. Sporočal mu je želje tajnega vodstva in Črne roke, ki je želela krvi in neizprosno iztrebljanje voditeljev Osvobodilne fronte.

Od teh naročil, ki jih je sprejemal s spoštljivo vdanostjo, je bil povsem bolan. Izgubljal je občutek, kaj je prav in kaj ni. Vedel je samo to, da ima zvezane roke, da se je nemogoče upreti toku, ki ga nosi s seboj kakor peščeno zmo. Nagonsko se je podredil vsem le toliko,

221

TONI SVETINA

UKANA

TRETJA KNJIGA

Stotnika je dobro vino ogrelo. Lep čas ju je zabaval s svojimi ljubezenskimi zgodbicami z dopusta v rajhu, kjer je temeljito izkoristil vse priložnosti.

„Erich, vi, ki ste preizkusili dovolj žensk, in vi, gospa, ki poznate moške, povejte mi, če imam prav. Bedast je moški, ki išče idealno žensko, in bedasta je ženska, ki išče idealnega moškega. Tudi najbolj skladen par lahko primerjamo z dvema bregovima ene reke, ki se nikoli ne zbližata.“

„Kakšen ideal! To bi bil okrogel kvadrat... Res je, kot pravite: ženske so nevarne igrice. Tako nevarno je igrati se z njimi kot z minskimi detonatorji.“

„Treba se je znati igrati! Se to ste pozabili, stotnik, kar je naročil Nietzsche: Če greš k ženski, ne pozabi bičati!“

„Jaz ga imam vedno s seboj!“ se je zarežal stotnik.

„Kot vojak ste fenomen; menda ste imeli, ki resnično razume Nietzscheja. Tislega biča, ki ga imate v mislih, se ženske prav nič ne boje in se ga nikoli ne naveličajo. Z njim bi se dale tepsti do onemoglosti duha in telesa. Zato naj se tisti, ki tega biča nima, ne bliža ženskam, če noče, da ga požori!“

Veselo so se smejali tej Wolffovi pripombi. Naglo je dregnil stotnika:

„Se spomnite, kako ste mi spomladi, ko ste me peljali v solesko, razlagali svojo filozofijo luknje? Medtem sem jo

nekoliko dopolnil. Zdaj bom utemeljil, zakaj je ženska moškemu prav toliko kot nevarna tudi korisna.“

„Vam so vse bolj koristne kot nevarne,“ ga je prekinil Kniecke.

„Ženska zasluti, kdaj je moški mehak. Takrat je ranljiv kot jež na trebuhu, in gluh kot divji petelin na smreki. Ženska je v svojem bistvu praznina, ki čaka na nekaj, kar jo bo napolnilo. Šele s tem ji je dana nova celota in nova vrednost. Ni res, Erich, da ženska daje moškemu. Ona vedno le jemlje! Moti se, kdor misli, da jo je vzel — v resnici ji je le dal. Vidite, od tod izvirajo vse moške zmote in tudi neumnosti, ki jih mnogi počenjajo.“

„Najbrž res,“ je pritrdil Kniecke z nekoliko oložnim obrazom. Spomnil se je, kolikokrat in katere ga je „vzela“, kako je polnil praznine ter ustvarjal nove celote.

Gospa pa se je samo skrivnostno smehljala in si mislila svoje.

„Vsi smo ljudje,“ je dejal Kniecke. „Karkoli pijemo ali jemo ali počenjamo... Kajne gospod major?“

Sedeli so precej pozno v noč, dokler major ni omagal in dejal že zaspani hotelirki:

„Dokaz, da moja trditev drži, naj bo vaša odločitev: koga od naju boste pospremili spat?“

Zofiji so se zaiskrile oči. Stotnik jo je s svojim zdravim in sproščenim obrazom že ves večer vznemirjal.

„Stotnika, gospod major!“

„Čestitam, Erich! To je nekaj izjemnega. Izbrala vas je najimennitnejša dama tega kraja.“

Vstali so. Dobrodušna Zofija je prišla stotnika za roko in ga kot mali izgubljenega sina odpeljala po dolgem, mračnem hodniku.

Wolf se je naslanjal na steno in strmел za njima. Skozi zobe, v katerih mu je tlel ogorek cigare, je mrmral:

„Praznina ni nič. Treba jo je napolniti, he, he!“

Koroški pevski zbori spet gostovali v Mariboru

Kulturni stiki z matičnim narodom so za koroške Slovence življenjsko važni. Tega se je Slovenska prosvetna zveza že vedno zavedala in je že takoj po koncu druge svetovne vojne pričela s kulturno izmenjavo z društvi in ustanovami v Sloveniji. Ena izmed številnih prijateljskih vezí na kulturnem področju sega tudi v Maribor, kjer so združeni pevski zbori Slovenske prosvetne zveze leta 1949 prvič po vojni koncertirali. Odlele so se vrstila številna gostovanja koroških pevcev v Mariboru. Zasluge za te trajne stike v tem oziru gredo Skladu Prežihovega Voanca v Mariboru, ki je skozi dve desetletji bil organizator koncertov pevskih zborov Slovenske prosvetne zveze v Mariboru in okolici. V njegovi organizaciji je bilo tudi gostovanje združenih pevskih zborov Slovenske prosvetne zveze in Krščanske kulturne zveze minulo soboto v Unionski dvorani v Mariboru. Pokrovitelj koncerta pa je bila občinska konferenca SZDL Maribor, sindikalni svet in mariborske kulturne skupnosti. To je hkrati bil prvi skupni nastop pevskih zborov obeh kulturnih organizacij koroških Slovencev v Sloveniji, kar je brez dvoma živ dokaz, da ne drži trditve tistih, ki pravijo, da koroški Slovenci ne najdemo skupnega jezika in skupnega hotenja in skupnih narodnih težnjah in potrebah.

Tako se je tokrat na odru Unionske dvorane zvrstila nad dvestopetdeset pevki in pevcev, ki so v nabito polni dvorani predstavili svoje pevske dosežke. Pevski zbori so nastopali v moškem in mešanem sestavu obeh organizacij, ob koncu pa so še nastopili v skupnem mešanem zboru. Vzdušje v dvorani je bilo posebno svečano. K temu pa je brez dvoma doprinesel bratski pozdrav, ki ga je našim gostom pred koncertom s pesmijo izrazil pevski zbor Slava Klavara v Mariboru. Nato pa je v pozdrav še spregovoril predsednik mariborske Kulturne skupnosti inž. Vojko Ozim, ki je naglasil velik pomen tesne povezanosti Slovencev tu in onstran meje. Prav tako sta izrazila potrebo po stikih koroških Slovencev z matičnim narodom, predsednik Zveze slovenskih organizacij dr.

Franci Zwitter in zastopnik Krščanske kulturne zveze dr. Erich Prunč, ki sta v svojih govorih orisala trenutno narodno politično situacijo koroških Slovencev.

S koncertom je pričel moški zbor Slovenske prosvetne zveze. Pod vodstvom Valentina Hartmana je zapel tri pesmi. Tudi ostali zbori so zapeli vsak po tri pesmi — Koroške narodne pa tudi slovenske umetne pesmi. Mešani zbor SPZ je vodil Vladimir Prušnik, ki je vodil tudi eno izmed obeh skupnih pesmi. Pevske zборе KKZ pa so vodili Joško Kovačič, dr. Anton Feinig oziroma Šimej Triessnig. Uvodno besedo in povezavo oziroma napovedovanje pa je izvajala dijakinja slovenske gimnazije Andreja Zikulnig, ki je s svojim prijetnim glasom in odlično izgovorjavo pri publiku našla veliko simpatije.

V ocenjevanje koncertnega sporeda se tu ne bomo spuščali, pač pa naj povemo, da so Mariborčani našo pesem navdušeno sprejemali in da je množičnost pevk in pevcev posameznih zborov manifestativno in živo pričala o močni kulturni razgibanosti koroških Slovencev. Posebno pretežno mladi pevci so s svojo prisotnostjo dopolnjevali besede govornikov, namreč, da slovenski rod na Koroškem ne izumira, marveč raste. Kljub temu je treba reči, da so vsi zbori peli odlično, kar pri množičnih zbora ni vedno lahko. Tu gre priznanje vsem zborovodjem, tudi tistim, ki na kon-

certu niso nastopali a so svoje zборе odlično pripravili za nastop v Mariboru. Koncert je od prve pun-larske pesmi preko, Roža, Podjune, Zile, Pesmi o rojstvu, Koroške in vse do Triglavske in Koroške bud-nice, ki so jo glasbeno spremljali študentje visokošolskega centra za glasbeno vzgojo v Mariboru in pod vodstvom Jožka Kovačiča, dose-gel svoj namen. Kajti v vseh pesmih je bila izražena bol koroškega člo-veka pa tudi odločna pripravljenost, da svojo pravico terja in jo tudi brani.

Skratka, gostovanje koroških pevcev v Mariboru je bila ponov-na manifestacija močne povezano-sti z matičnim narodom, pa tudi odkritega prizadevanja in skrbi za naš narodni obstoj s strani uradnih forumov tako v Sloveniji kot vsej Jugoslaviji. To je posebno naglasil predsednik občinske skupščine Ma-ribor Stojan Požar, ki je našim gos-tom spregovoril na slavnostni ve-čerji. V imenu gostov pa se je za sprejem in širokogrudno gostoljub-je zahvalil dr. Joško Tischler. Pred-sednik Sklada Prežihovega Vora-nc Anton Brandner pa je vsem ude-ležencem turneje podaril knjižico, Slovenske poezije. Tudi naši gostje so se ob zaključku koncerta oddol-žili s skromnimi darili, z deli koro-ških avtorjev in albumom koro-škega grafika Wernerja Berga, ki umetniško upodablja življenje ko-roških Slovencev.

Sobotni obisk v Mariboru bo sle-hernemu udeležencu gotovo ostal v prijetnem spominu.

**Slovensko prosvetno društvo
„Danica“ v št. Vidu v Podju-ni vabi na uprizoritev ljudske
igre**

DOMEN

**v nedeljo 31. marca 1974 s
pričetkom ob 14.30 uri v dvo-rani pri Voglu v št. Primožu.
Gostovali bodo igralci SPD z
Radlji.**

**Ljubitelji slovenske odrske
umetnosti vabimo, da se pri-reditve udeležijo v čim več-
jem številu.**

Odbor

Bilčovs

Minuli teden sta v naši občini kar dva občana obhajala 80-letnico — v ponedeljek 18. marca Jožef Tu-mer, p. d. stari Koban v Velinji vasi, v petek 22. marca pa Marija Kro-pivnik, rojena Marinič, p. d. Mež-narjeva mama iz Bilčovsa.

Jožef Tumer je svojo 80-letnico slavil v krogu svoje družine. Kljub letom mu ni videti, da ima za se-boj že tako lepo življenjsko dobo, saj je še vedno krepak in čvrst. Če-prav je v svojem življenju moral mnogo garati, po poklicu je bil namreč kmet, je z veseljem oprav-ljal svoje delo na polju in v gozdu ter se poleg tega še trudil, da je kaj „zraven“ zaslužil, saj je preži-vel dobo dveh svetovnih vojn, ko so bili res težki časi. Svoj dom je zelo ljubil, ga negoval in ohranil svojim potomcem.

Ker je jubilatni tudi naročnik in zvest bralec Slovenskega vestnika, se pridružujemo številnim čestit-kam z željo, da bi nam ostal ohran-jen še mnogo zdravih in srečnih let.

V petek 22. marca je obhajala svojo 80-letnico Marija Kropivnik. Tudi njeno življenje je potekalo ob skrbi in delu na kmečki hiši. Kljub njenim letom in težavam, ki jih je prestala po operaciji, je še vedno dobre volje in z zgledno potrpež-ljivostjo prenaša težave življenja. Slavljeno so, kot mnogo drugih zavednih koroških Slovencev v ča-su nacizma, 14. aprila 1942 skupno s pred leti umrlim možem in druž-i-no pregnali iz drage domovine v mrzlo tujino izseljeniških taborišč v Nemčiji, od koder je moral njen sin Tomej v nemško vojsko. Še pred nedavnim smo poročali o njegovi smrti, kateri je v veliki meri bila kriva poškodba, ki jo je dobil med vojno. Mnogo trpljenja in težkoč je prišlo nad našo slavljenko, vendar je vse to junaško premagala in pri tem ostala vedno zvesta pripadni-ca slovenske narodne skupnosti na Koroškem.

Za njen praznik ji iskreno čestitamo in ji kličemo še na mnoga leta.

Znanost odkriva skrivnosti

Dosedanja izkopavanja na Štalenski gori (1058 m) so pokazala, da je bilo tam pred 2000 leti utrjeno kelt-sko mesto, ki je imelo v zadnjih dveh stoletjih pred našim štetjem osrednji položaj v keltski kraljevini Noricum. Leta 15 pred našim štetjem so Rimljani zavzeli to keltsko kralje-vino brez boja in mesto na gori je postalo središče njihove zasedbene oblasti.

Še do pred nedavnim so si zgodo-vinarji in arheologi belili glave, kakšno ime je imelo nekdanje naselje na Štalenski gori. Domneva, da se je imenovalo Virunum, se je izkazala za pravilno, tako da tudi ta uganka ni ostala skrivnost. 25 let trajajoča izkopavanja na Štalenski gori so prinesla nadaljnji dokaz za identifi-kacijo starega mesta na gori. S tem, da so arheologi odkrili mogočno kelt-sko utrjeno obzidje na vrhu Štalenske gore, se je dokončno utrdila domne-va, da se je nekdanje razkošno o-premljeno mesto na gori imenovalo — Virunum. Torej prav tako kot poznejše glavno mesto rimske provin-ce v dolini na Gosposvetem polju.

Pravzaprav bi do tega spoznanja lahko prišli že pred 20 leti, ko so v bližini rimskega reprezentativnega poslopja našli kos marmornatega kamna, na katerem je bil zapisan del stavka, ki se je končal z besedo „vi-

run...“ Ker pa arheologi takrat ni-so vedeli vsega tistega, kar vedo da-nes, temu stavku na kamnu niso pri-pisovali večjega pomena. Domnevali so, da so prebivalci mesta Virunuma (ustanovljeno leta 45 po n. št.) na današnjem Gosposvetem polju, ta kamen poklonili oziroma posvetili prebivalcem starega mesta na gori. Prav ta domneva pa je bila napačna.

Izkopavanja na Štalenski gori so prinesla zanimivo odkritje, da niso našli nobenih najdb, ki bi segale pre-ko dobe vladanja rimskega cesarja Klavdija, ki je vladal od 41 do 54 po n. št. To odkritje oz. spoznanje potrjuje mnenje, da Virunčani v do-lini tega kamna niso mogli darovati oz. posvetiti prebivalcem na gori, ker le-teh sploh ni bilo več tam (me-sto je bilo prazno in zapuščeno). Kamnoseki ominoznega kamna torej niso bili doma iz Virunuma v dolini, kot se je prvotno domnevalo, mar-več so bili domačini z gore. Prav to dejstvo pa je ključ k rešitvi uganke, tako da sedaj brez pomislekov trdi-jo, da se je nekdanje mesto na Štalenski gori imenovalo Virunum. Rim-ljani so to ime pozneje prevzeli in prinesli na novo zgrajeno mesto v dolini.

Tako je znanost v teku let rešila tudi to skrivnost, o kateri je prevla-dovalo mnenje, da ne bo nikoli re-šeno.

**Slovensko prosvetno društvo
„Danica“ v Bilčovsu vabi na**

**POPOLDAN
SLOVENSKE FOLKLORE**

**v nedeljo 7. aprila 1974 ob
14. uri v dvorani pri Miklavžu
v Bilčovsu. Gostovali bodo
učenci osnovne šole MATIJA
VALJAVEC iz Preddvora na
Gorenjskem.**

**K številni udeležbi vabi
društveni odbor**

Tone Svetina: UKANA — Tone Svetina: UKANA — Tone Svetina: UKANA — Tone Svetina: UKANA — Tone Svetina: UKANA — Ton

kolikor je bil najbolj nujno, in pazil, da ga kolosi, med katerimi se je trkljal, ne bi zmeleli.

Že nekaj ur se je vozil z nemškim transportom. Dolga kolona kamionov, natovorjenih s hrano in municijo, se je počasi in brez zastaja pomikala po dolini.

Ob vrtni ograji se je bila od njega jokaje poslovila mati. Prvič se je zgodilo, da je ni objel in ne poljubil, še besede ji ni privoščil. Spor z materjo mu je zagrenil ves-lje do življenja in voljo do boja. Zavedal se je, da sedi samo zaradi nje tu med Nemci, ki nemirno kinkajo pod čeladami in se ozirajo v zasnežene robove, od koder preži nanje smrt. Ona ga je tako vzgojila. Ona je netila v njem jezuistični žar. Ker ji ni uspelo spraviti ga v semenišče, ga želi napraviti za mučenika. Kako neumen je bil, da jo je poslušal! Zdaj se je prelomilo, kar bi se bilo moralo že davno, takrat, ko mu je odgnala Ano in jo pahnila v nem-ške roke. Črni vrh je pregrizel njegovi duši dno. Samo-zavest se je počasi iztekala kot voda iz posode.

Z Zadlogarjevo je bil dober, kolikor je mogel biti. Prirasla mu je k srcu, čeprav ni čutil do nje posebne lju-bezni. Dva brata in sestra so šli v smrt pravzaprav po njegovi krivdi, domačija je osamela in mati je od ža-losti zblaznela... Dekletu se je skušal oddolžiti za to. Skrivoma ji je kupoval obleke in ji prinašal tudi druga darila. Mati in sestra nista marali zanjo, vsaka iz svojega razloga. Tudi za ženo bi jo navsezadnje vzela, če ne bi imel doma predhodkov, ker je kmetica. Morda bi potem zbledele slike krvavih trupel in ruševin, ki jih je videval v sanjah...

Dekle je le zaradi njega ostala pri hiši. Kadar je bil doma, je prišla vsako noč k njemu leč. Iz svoje bedne pod-strešne sobice, ki je bila od nekdanj namenjena služkinjam, je v sami spalni srajci pritapala k njemu in potem spet od-šla kakor sanje. Ljubila ga je. Zdaj ji je bil on vse na

svetu. S svojo zdravo kmečko uslužnostjo mu je darovala vse, kar je mogla. Navadil se je njenih velikih, toplih prsi in njenih vročih bokov in neposrednosti, s katero se mu je vdajala. Kadar je bil živčno otopel in zdelan, ji je bilo dovolj, če se je lahko samo pritisnila k njemu in ga ljub-kovala.

Priljubila se mu je tudi zavoljo tega, ker ga je samo gledala s temnimi, zaupljivimi očmi in ga občudujoče poslušala. Zanj je bilo vse novo. Najsi ji je pravil o življenju, bogu ali ljudeh, poslušala ga je z odprtimi očmi. Ščasoma se je tako navezal nanjo, da si doma brez nje ni mogel predstavljati.

Čim bliža mu je bila, tem večja je bila napetost med njo in materjo. Mati, kot bi slutila, da je nekaj med njima, mu je večkrat očitala, da se ji odtuja, in ga spraševala, zakaj. Dekle pa se je pritoževalo, da ne bo mogla več dolgo ostati pri hiši, ker jo gospa ponižuje kot psa, njo, ki je kmečka hči in se ji ne bi bilo treba uđinjati za dekle.

Še en vzrok je imela mati, da jo je sledila z odprtimi očmi. Dekle se je priljubila tudi očetu. Zelo skrbno mu je stregla. Vsak dan, ko se je vrnil z dela, so ga čakale že pogrete copate, nato mu je prinesla čaja. Kadar je bila mati v cerkvi ali pri prijateljicah na obisku, in če ni bilo doma Valjhuna, je mož izkazoval dekletu pozornosti, ki jih je imela skoraj za zalezovanje. Zato se mu je izmi-kala.

Mati je pri sinu in pri možu naletela na enodušen od-por, ko je predlagala, da bi dekle odšla. To se ji je zdelo sumljivo. Spremenila je odnos do nje. Postala je strpnejša, celo ljubezniva, tako da se dekle ni več pritoževala. Z Valjhunom sta bila nekaj časa prepričana, da so se z njo sprijaznili.

In tedaj se je zgodilo. Kakor nor je bil, da ni bil za-klenil vrat svoje sobe, čeprav je njej vedno naročal, da

zaklepa svojo. Med ljubljenjem ju je oblila izdajalska luč. Pri vratih je stala mati, ogrnjena v svileno domačo haljo, visoka, koščena, blede in besna. Zavpila je, da v svoji hiši ne trpi pregreh. Valjhun je ostremel, udje so mu ohro-meli. Gol, kot je bil rojen, in nemočen kot dojenček je čakal, kaj bo. Nič ni ukrenil, ko je mati potegnila nago de-kle iz postelje in jo začela tepsti, kamor je padlo. Preveč ga je bilo sram in preveč je spoštoval mater, da bi karkoli storil.

Dekle se ni branila. Planila je v jok, z očmi in bese-dami je klicala njega in se pustila odvleči na hodnik, kjer jo je mati tepla toliko časa, da so prišli vsi, celo kuharica.

Cesar ni napravil Valjhun, je napravil oče. Strgal je nemočno dekle iz rok besneče žene, sestra pa je prinesla iz Valjhunove sobe dekljično spalno srajco, da se je oble-kla in vsa objokana odšla v svojo sobo.

Še sedaj so zvenele v njem materine sramotilne besede.

„Tega ne prenesem! Da bi se moj sin pajdašil s kmeč-kimi deklinami! Jezus Marija, kaj sem morala doživeti v lastni hiši! Takoj jutri poženem vlačugo na cesto! Takšna hvaležnost za dobroto!“

„Življenje je blaznica!“ je pomislil, ko se je zibal v avtomobilu skozi prazne vasi. Videl je le nemške stražarje in nevarne gozdne robove.

Zjutraj, še preden se je bil prebudil, je mati že po-stavila dekle pred vrata. Preden je odšla, ji je — kot vsem drugim služkinjam, ki jih je spodila — pregledala ves kovček, da ji ne bi morda česa odnesla. Ni je pustila, da bi se poslovila od Valjhuna. Ropot ga je prebudil. Vstal je, stopil k oknu in videl samo še, kako je mati zaprla za dekleto železna vrtna vrata. Videl jo je, kako se je s sklonjeno glavo in roko z robcem na očeh napotila po sivi ulici in izginita v mrzli zimski megli.

Kaninsko pogorje se odpira obiskovalcem v zimski in poletni sezoni

„Nismo se zbrali tukaj ob vznožju mogočnega Kanina zato, da bi polemizirali s tistimi ostanki starega sveta, ki smo jih za vedno očistili z naše zemlje s toliko žrtvami in krvjo naših ljudi v teh naših parti-zanskih planinah. Zbrali smo se s čisto mislijo, kakršna je Soča na iz-viru, da odpremo objekte, ki naj služijo človeku, da bi s pomočjo teh-nike dali našim ljudem in gostom novih možnosti za stik in spoznava-nje z naravo, za sprostitvev in oddih delovnih ljudi v tem najlepšem slovenskem nacionalnem parku.“ Tako je v nedeljo na slovesnosti ob otvoritvi Kaninskih žičnic kot sestavnega dela Alpskega turističnega centra Bovec posebej poudaril pokrovitelj proslave Mitja Ribičič, podpredsednik predsedstva SFRJ in predsednik republiške konference SZDL Slovenije.

Slavja ob otvoritvi Kaninskih žič-nic se je udeležilo nad 2000 smu-čarjev in gostov, med njimi tudi Marko Bulc, član predsedstva SFRJ, dr. Marjan Brecelj, podpredsednik zvezne skupščine, generalpolkov-nik Franc Tavčar - Rok, poveljnik ljubljanske armadne oblasti ter šte-vilni drugi družbenopolitični, go-spodarski in kulturni delavci.

Komaj nekaj nad 20 kilometrov zračne linije od naše južne dežel-ne meje se gradi oz. nastaja viso-kogorski turistični center v Kanin-skem pogorju nad Bovcem. Novi turistični center je načrtovan tako,

da bo v Bovcu 12.000 ležišč za zim-ski in poletni turizem. Široka in pri-jazna dolina sredi čudovitih Julijcev bo povezana s kaninskim pogorjem

nicami, od katerih prva obratuje od sobote naprej med Prestrelje-niški podi (2222 m) in Sedlom na 2285 m višine, z 18 vlečnicami in z gorsko cesto iz Bovca preko Kr-nice do Skripi na višini 1390 m.

Ko bo načrt dokončno realiziran, bo na tem področju lahko smučalo 11.000 gostov. Celotni projekt bo znašal okoli 140 milijonov dinar-jev. Nova in najdaljša žičnica v Ju-goslaviji je dolga 5955 metrov, ima 240 štirisedežnih kabin ter v 37 mi-nutah premaga 1780 metrov višin-ske razlike. Z otvoritvijo Kaninskih žičnic v nedeljo je dan poprej sle-kla tudi prva sedežnica od zgornje postaje na Prestreljeniških podih na Sedlo. To je hkrati najvišje obratu-

OBIŠČITE II. KULTURNI FESTIVAL ki bo od 1. do 5. maja v Globasnici SKD Globasnica

s tremi kabinskimi žičnicami, ki že obratujejo in so bile v nedeljo slo-vesno otvorjene, s sedmimi sedež-

joča sedežnica v Jugoslaviji.

Z otvoritvijo žičnic in sedežnice so odprla prva visokogorska smu-čišča v Sloveniji v višini nad 2000 metrov. Ko že povsod drugod pri-manjkuje snega, se v kaninskem pogorju šele začenja smučarska se-zona. Tudi prehodi v ta slovenski „Tibet“ so — razen preko Vršiča — prevozni, kar bo prav gotovo privabilo mnogo smučarjev in pla-nincev uživati čare tega visokogor-skega smučarskega področja. Po-dobno bo veljalo tudi za poletje, ko se bodo turisti iz vročih dolin zatekli v te višine hladit in uživati lepote gorskega sveta. Ne nazad-nje pa imajo tudi starejši ljudje, ki niso planinci in ne smučarji, lepo priložnost, da se v teh višinah se-znanijo s čari in posebnostmi zim-ske in poletne narave in tako delijo enakopravno z mladino isto srečo, ki je brez teh tehničnih naprav ne bi bili nikoli deležni.

ČESTITAMO

11. marca letos je na dunajski univerzi za doktorja medicine pro-moviral Joško Mikl iz Svate pri Št. Jakobu v Rožu.

22. marca pa je prav tako za doktorja medicine promoviral Hu-ber Greiner iz Globasnice.

K temu uspehu obema iskreno čestitamo.

Celovčani proti južnemu cestnemu obvozu

Pred skoro dvema mesecema smo poročali tudi v našem listu, da bodo „Južno hitro cesto“ speljali južno mi-mo Celovca. Takrat nihče ni dvomil v izvedbo tega načrta, ker so odgo-vorni načrtovalci in tudi odgovorni deželni referent za gradnjo cest, de-želni svetnik Stefan Knafl, bili mne-nja, da bo potrditev tega načrta s strani mestne občine samo še formal-nost.

Kot se to mnogokrat zgodi v živ-ljenju, so tudi tokrat delali račun brez krčmarja. Prebivalci Celovca so namreč k temu najbrž zavzeli ne-gativno stališče, češ, da bi južni cest-ni obvoz škodil mirnemu turistič-ne-mu razvoju tega dela predmestja in se navdušujejo za severni cestni ob-voz. Tudi deželna vlada in mestna občina sta prišli do zaključka, da bo le treba proučiti možnost gradnje cestnega obvoza severno Celovca. Položaj je trenutno takšen, da bo treba javnost seznaniti z obema na-črtoma (za severni cestni obvoz ga bo treba šele narediti), nakar bo mestna občina, kot najbolj prizadeta, odločala o izvedbi tega ali onega projekta.

Zvezni minister za gradnje Moser je pretekli teden v Celovcu med dru-gim izjavil, da bi bila gradnja hitre ceste skozi Rožno dolino, to je vzpo-redno k že obstoječi hitri cesti Celo-vec—Beljak, neresena. Dejal je tudi, da bo zvezno ministrstvo podprlo samo tisti projekt, za katerega se bo-do odločili prizadeti Korošci ter pri-stavil, da je računal s tem, da bo juž-ni cestni obvoz pri prebivalstvu iz-zval odpor in nezadovoljstvo. Mini-ster Moser je nato še ugotovil, da bo treba stremeti za tem, da čimprej končajo „Južno hitro cesto“, hitro cesto preko Tur, pomembno hitro ce-sto med Gradcem in Linzem ter iz-redno važno cestno vozlišče na pod-ročju Bregenza.

Slovenski občinski odborniki v Št. Jakobu v Rožu vabijo na

ZBOR VAŠČANOV

v četrtek 4. aprila 1974 ob 19.30 uri pri Antoniču na Reki. Poročali bodo občinski od-borniki.

Po poročilih bo sklopično predavanje o Lužiskih Sribh, ki ga bosta imela dr. Pa-vel Apovnik in Hanzej Weiss.

Slovensko kulturno društvo v Globasnici vabi staro in mla-do na premiero satirčno-za-bavnega kabareta

Šel je polnik skozi koroški vek ali Na Koroškem je flefno se veliko zgodi... tralala.

Nastopata igralska skupina „Oder 73“ iz Pliberka in za-bavni ansambel Sianka Sad-jaka „Bellamie's“ iz Šmihela. Predstava bo v soboto 30. marca 1974 ob 20. uri pri Šoštarju v Globasnici. Med drugim boste lahko videli ži-vo topografsko tablo. Vstop je prost! Izkupiček bo šel za gradnjo Kulturnega doma v Celovcu.

Farna mladina v Železni Ka-pli vabi na veseloigro

HODL DE BODL

v nedeljo 31. marca 1974 ob 20. uri v farni dvorani v Že-lezni Kapli. Gostuje SPD „Rož“ iz Št. Jakoba v Rožu. Prisrčno vabljeni!

Slovensko kulturno društvo v Celovcu vabi na veseloigro

HODL DE BODL

v petek 29. marca 1974 ob 8. uri zvečer v Kolpingovi dvo-rani. Gostuje SPD „Rož“ iz Št. Jakoba v Rožu. Prisrčno vabljeni!

Dom v Tinjah vabi na LITERARNO SREČANJE slovenskih literatov na Koroškem

ki bo na cvetno nedeljo 7. aprila 1974 ob 14.30 uri. Po predavanju Leva Detele in dr. Erika Prunča o sodobni koroški slovenski literaturi in nekaterih najbistvenejših zna-čilnostih bo pogovor pri okro-gli mizi s slovenskimi koroški-mi pesniki in pisatelji. Disku-sijo bo podčrtilo branje ne-katerih značilnih slovenskih koroških literarnih tekstov. Rojaki prisrčno vabljeni!

Galicija

Na občinski seji v Galiciji so pred nedavnim obravnavali tudi dve proš-nji za denarno pomoč, ki naj bi ju prejela Adolf Kanžian in Thomas Wutte iz Apač. Oba sta napeljala vodovod v domačo hišo in si s tem nakopala obilo stroškov. Ker sta bili prošnji od obeh večinskih strank SPO in OVP odklonjeni, sta ostali frakciji — Volilna skupnost pod vodstvom Jožeta Uranka in Heimatliste — zahtevali pojasnila. Da odborniki obeh večinskih strank ne bi prišli v „slabo“ luč, da so pristranski, so od-klonitev prošnji utemeljevali tako, da more občina prosilce podpreti sa-mo v primeru, da le-ti napravijo tu-di bazen za gasilske potrebe; finančno stanje občine pa da je precej na-peto.

Ker pa ljudje vedo, da je npr. An-ton Lakounig, p. d. Stečnik na Apa-čah (sosed obeh prosilcev), lani pre-jel od občine za svoj vodovod 8.000 šilingov podpore, čeprav nima baze-na za gasilske potrebe, so morali močje ljudske in socialistične stranke na vprašanje Uranka, ali je že kdo v podobni situaciji dobil podporo, pri-znati, da se je to že zgodilo.

Vsekakor je takšno ravnanje obeh večinskih strank vse prej kot pravično, saj ob takšni praksi pripadniki obeh manjših frakcij ne morejo pri-čakovati kake občinske podpore.

Ker nastaja na gališkem pokopa-lišču vedno večja tesnoba, je dal žup-nik v Galiciji pobudo, da bi pokopa-lišče razširili. Občinsko predstojni-štvo se je pozanimalo za primerno zemljišče, vendar je naletelo na te-žave. Izhod iz te zagate je našel za-stopnik Volilne skupnosti, ki je pred-lagal povečanje pokopališča na Luschnigovo (p. d. Rožarjevo) zem-ljišče. O Luschnigu je vedel poročati, da je le-ta pripravljen oddati zem-ljišče proti zamenjavi. V bistvu je bil Urankov predlog ugodno spre-jet, kar dokazuje soglasni sklep ob-činskega sveta, po katerem naj bi občina začela pogajanja z Luschni-gom. Po pozitivni rešitvi tega vpra-sanja namerava občina zgraditi tudi mrtvašnico.

Na seji so soglasno odobrili občin-ski proračun v višini 4,5 milijona šil-ingov in ugotovili, da je gališka ob-čina zadolžena za 580.000 šilingov. Soglasno so tudi sprejeli ureditev, po kateri naj bi Mohliče glede posebne šole (Sonderschule) spadale k veli-kovskemu okolišu, gališko področje pa se priključi okolišu Železna Kapla. Za postavitev servisne postaje v Sin-či vasi bo ARBO prejel 5000 šil-ingov podpore s strani gališke občine. Končno so sklenili izgradnjo ceste od Dolinč na Drabunau, pod pogojem, da posetniki zemljišča za razširitev ceste dajo zastoj na razpolago.

Tone Svetina: UKANA — Tone Svetina: UKANA — Tone Svetina: UKANA — Tone Svetina: UKANA — Tone Svetina: UKANA — Tor

Medtem se je ovedel. Naglo se je oblekel. Ko mu je mati prinesla zajtrk v jedilnico in ga ljubeče pozdravila, ko da se ne bi bilo nič zgodilo, sta bruhnila iz njega bes in užaljenost.

„Sin moj, ne jezi se name!“ se je branila. „Prihranila sem ti nevskečnosti in storila sem, kar bi slej ali prej tudi ti storil. Si vsaj čist pred njo in ti ne bo treba biti grd in nevhvaležen.“

V njem je prekipelo. Čeprav je govorila umirjeno, se je razlil iz njega ves nakopičeni srd. Ni se obvladal. Začel je tuliti:

„Osramotila si me!... Ne priznavam te več za ma-ter!... Morilka si!... Šla bo nazaj domov, dobili jo bodo partizani in jo ubili! Kje je hvaležnost?! Kje je tvoje krščansko usmiljenje?! Ali je to povračilo za to, ker so mi njeni in ona reševali življenje?!... Kaj je greh?“

Prebledela je. „To mi očitaš?“ Po licih so se ji ulile sol-ze in tresla se je. Tega ni pričakovala od sina, ki ga je že od otroških let ovijala kakor bilko okoli prsta.

„To ti očitam in še več! Tudi moja smrt boš imela na vesti. Če bi bil poslušal očeta in ne tebe, bi bil lahko do-ma. Poročil bi se bil z Ano. Lahko bi bil odšel z njo v Švico ali v Italijo, kjer bi počakala na konec vojne. Tu pa sem se po tvoji zasluzi in po željah tvojih sorodnikov zapredel v mreže, da tičim v njih do grla. Nekega dne me ne bo več nazaj.“

„Te ne bo nazaj...“ so ji pesahnile besede sre-di stavka. Obstala je in dvignila roko k prsim. „Srce... vode... vode...“

Prijela se je za rob mize, da ne bi padla.

V sobo je pritekla kuharica z baldrijanovimi kaplji-cami in za njo oče, ki je naglo zavrtel telefon in pokli-cal zdravnika.

Prenesli so jo v njeno sobo.

„Le kam nas bodo še pripeljale njene farške kome-dije?“ se je jezil oče. Pred nekaj dnevi je dobila srčni na-pad, ko je izvedela, da se njena hči še vedno sestaja s pristaši Osvobodilne fronte, da daje očetov denar za tiste, ki bi jim radi vzeli vse, kar so prisposodarili...

Kolona je zavozila v naselje. Valjahun je zagledal golo, črno, razbičano drevje. Cesta je bila posuta z listjem in razbitinami. Tam, kjer sta jih včasih pozdravljala visok bel zvonik in mogočna cerkev, je zagledal kup raztrešče-nih ruševin. Tu so se ustavili, da bi izvidnice na motorjih zagledale, če je pot do Gorenje vasi prosta. Poveljnik je zaukazal počitek, ker so izvedeli, da je cesta pred njimi zadelana s podrtimi drevesi.

Valjahun si je pretegnil od dolgega tresenja razbolele ude. Nazob iz daljave, iz obeljenih gozdov, od tam, kjer se je nekobčano smrečje spajalo s pooblačenim zimskim nebom, je odmevalo pokanje.

Nemški oficir, ki se je vozil z njim, mu je ponudil ci-gareto. Odklonil je. Snel je čepico in se sam napotil k ruševinam cerkve in zvonika. Nemški vojaki so ga začu-deno gledali, ko se je na mestu, kjer je bil svoj čas vhod v cerkev, pokrižal.

„Ruševine cerkva so slabo znamenje,“ si je mislil. Med kamenjem, pomešanim z ometom in opeko, so ležali koski kipov, z ostankov zidov pa so se luščile freske ange-lov. „Svet razpada s človekom vred. Kako strašne in ne-ustavljive sile ga krotovičijo! Kakšno kazen za greh pre-jema človeštvo!“

Spomnil se je napisu iz te cerkve: „Ljubite se med seboj!“ Le kje tiči kamen, kjer so bile vklesane te besede? Ves svet je poln sovraštva. Zakaj se ne moremo ljubiti med seboj? Še sinovi in matere ne... Spor je celo med očeli in sinovi in brati in sestrami. Kako čuden svet! Ne razumemo se. To, kar sebi oprostimo, zamerimo drugim.

Kako grešimo! Odpusti nam, Jezus! Pokaži nam pot k zbli-žanju!... V prahu slovenskih cerkva, prepojenih s krvjo, ni poti k zbližanju. Mimo ruševin drži bela cesta. Toda kam? K zmagi ali v nov poraz?

Njegov duh se je napajal z žalostjo stvari, spremenje-nih v prah, s trpljenjem in s strahom in pričakovanju ne-znanega. Hrepenel je po novem upanju, ki ga ni bilo.

„Kdo bo pozidal razrušene stene sveta, kdo bo po-zidal cerkve? Kdo bo postavil bogove na njihove oltarje? Kdo obesil zvonove v stolpe, da bodo spet klicali k slo-vesni maši in Kristusovemu vstajenju? Kdo bo spravil ljudi, da bodo živeli v ljubezni?“

On, Valjahun ni čutil več moči, da bi bil v vrstah reše-nikov. Svinec je čutil v kosteh. Utrujenost v udih. Praznino v srcu. In razočaranje. Bodočnost je videl samo v sivih pajčolanih neba, tam, kjer tudi dinamit ne more razbiti svetlišča upanja.

Zaželel si je smrti, blaženega pozabljenja v naročju najvišjega bitja.

Brilzgi piščalk so ga zdravili. Kolona se je priprav-ljala na odhod. Vračal se je po cesti mimo razbitin župni-šča, kjer je na zidu utripalo nekaj sveč. Nemški vojaki so se že gnetli na kamione, bojni hrup v daljavi pa je zamiral.

Okoli poldne, ko se je zimsko sonce vzpelo nad gore, se je dolina razkošno razširila. Ob reki so zagledali naselje, obdano s sadnimi vrtovi. Širilo se je na vznožje gričevja, ki se je vzpenjalo do kopaste gore na severu.

Zapeljali so se med hiše. Povsod vojaki, žične ovire, veliki železobetonski bunkerji po pobočjih. Naselje je vzbujalo videz trdnjave. „To ni Črni vrh“, je pomislil Valj-hun. „Te postojanke ne bodo napadli, če niso popolnoma ob pamet.“

Pa njegovo misel je potrdil poveljnik domobrancev, ki ga je sprejel pred utrjeno šolo. Veselo mu je segel v roke.

Poskusite!

A vintage advertisement for a 'Living Room' featuring a woman sitting on a sofa reading a magazine. The room includes a round coffee table with a plant, a window with curtains, and a framed picture on the wall.

Vampe skuhamo z zelenjavo in začimbami, ohlajene zrežemo na tanke rezance. Na masčobi prepražimo slanino in čebulo, nato še moko in drobtine, dodamo česen, paradiznik in druge začimbe, zalijemo in prevremo. Omaki nato pridenemo zrezane vampe in počasi kuhamo pol ure. Pred serviranjem dodamo peteršilj — jed serviramo s parmezanom.

Zaradi skrbno izbrane materiala in odlične izdelave nudi trdka VELUX za strešna okna dve leti garancije. S strešnimi okni VELUX se vsekakor odkrivajo nove in cenene možnosti ustvarjanja novih stanovanjskih prostorov.

(Nadaljevanje v naslednji številki)

Ženska z očmi lešnikove barve

Sklepal sem dobre kupčije po telefonu, ko sem delal kot prodajalec v cirkusu. Mogoče še niste slišali za ta poklic. To je ameriška posebnost. V Evropi si takšnega poklica ni mogoče zamisliti. Imel sem dolžnost, da pridem v mesto dva, tri dni pred cirkusom, da sedem k telefonu in ponujam vstopnice ustanovam in privatnim osebam.

Če znate sladko govoriti, če ste psiholog in če poznate svoje odjemalce, lahko ogromno zaslužite. Imel sem vse te lastnosti. Zato sem imel luksuzni avtomobil najnovejšega tipa in bil na vrhu uspeha.

Preden naj bi odpotoval iz tega mesta, sem odšel k svojemu šefu, da bi prejel tisto, kar mi je pripadalo. — Ali boš z nami tudi v naslednji etapi, Slim? me je vprašal.

— Ne, sem mu odgovoril. — Hotel bi malce počivati. Toliko sem se natelefoniral v teh zadnjih tednih, da mi zvoni v ušesih celo ko spim.

Približno sto metrov od mojega hotela je bila dobra restavracija. Sedel sem v avto in se odpeljal po glavni ulici. Na ničesar nisem mislil in ničesar gledal, razen deklet. Vsa majhna mesta v Ameriki so enaka: iste ulice, iste hiše. Dekleta pa... takoj spoznajo tujca in ga gledajo z drugačnimi očmi kot svoje meščane.

Dobil sem prost separe in naročil večerjo, ko je prisledla neka ženska. Izredna ženska. Ne preveč visoka. Na njej je bilo nekaj, kar je opaziti samo v vlemestih. Njeni pepelnato modri lasje in oči lešnikove barve z zelenim odsevom so me takoj priklenili.

— Oprostite, ali lahko govorim z vami, je vprašala.

Opazil sem, da je imela na levi roki prstan z velikim diamantom.

— Prost sem, sem rekel s svojim najlepšim glasom, ki sem ga uporabljal samo v izjemnih priložnostih. — Prost sem in vam na uslugo.

— Delate za cirkus, če se ne motim?

— Da, sem rekel. — Delal sem do pred pet minutami!

Sledil je kratek molk. „Kaj želi?“ sem mislil. „Ni tiste vrste ženska, ki bi se zanimala za človeka, kakršen sem. Vendar nikoli ne vemo...“ Pokazal sem svoj najlepši nasmeh in rekel:

Kaj želite? Vstopnice za predstavo?

— Ne. — Glas ji je postal malce bolj mračen, zaupljiv in razburjen. — Želim, da bi ubili nekega človeka!

Pogledal sem jo odprtih ust. Pričakoval sem vse, samo tega ne. Potrebno je bilo vsaj pol minute, da sem spet prišel k sebi.

— To ni moja obrt, sem rekel. — Slabo ste me ocenili.

Njene oči, ki so se mi zdele tako tople, so postale hladne in oddaljene. Rekla je:

— Če se ne motim, je vaša obrt, da se zanimate za denar?

— Da... Denar mi je všeč. Komu pa ni?

Nagnila se je in mi približala obraz. Zavel je duh po negovani koži.

— Kaj bi rekli o 25.000 dolarjih?

Brez besed sem odinil krožnik pred seboj. Naenkrat sem izgubil apetit.

— Gospa — sem rekel z glasom, ki ni bil moj. — Sem rojen prodajalec. Lahko prodam vse: dobro in slabo blago. Pripravljen sem pripovedovati ure in ure in to o najbolj izbranih stvarih. Če želite, da bi koga ubil s pripovedovanjem, lahko poskusim.

— Ne, je rekla ženska. Besede niso dovolj.

— Za koga gre?

— Za mojega moža.

— Ali ga je res potrebno ubiti? Zakaj ga ne zastrupite? Poglejte, privolil bi, da grem z vami.

— Ne, je rekla — on je bogat, jaz pa nimam niti ficksa.

Odkimal sem.

— V tem primeru je potrebno, da najdete nekoga drugega. To ni moj poklic. Njene oči so postale še bolj hladne.

— Ne pozabite na 25.000 dolarjev.

— Ničesar ne pozabljam... Zakaj ste se obrnili prav name? Zakaj se niste na nekoga od vaših sodelavcev?

— Zato, ker ste zdajle tukaj, jutri pa vas več ne bo... V kratkem odpotujete, kajne?

— Da, sem rekel. Čez pet minut. Spet mi je približala svoj obraz.

— To bi se lahko zgodilo nocoj, je zašepetala. — Nič ne bi pomislil na vas.

Položila je na mizo svojo torbico in jo odprla. Videti je bilo šop zelenih bankovcev.

Priznam, da ima denar name močan vpliv. Ko sem ga zagledal, so moje misli krenile po slabi poti. V resnici nihče ne bi pomislil name... — In če naju je kdo opazil? sem jo vprašal.

— Nisem imela druge izbire. Vendar, to je edino tveganje in zelo majhno, kajti tukaj me nihče ne pozna... Odšla bom in krenila na desno. Vi boste prišli z avtom za mano. Vem za kraj, kjer bova sama.

Ne razumem, kako sem mogel sprejeti ta strašen predlog. Šlo je samo za eno objasnitev: hipnotiziran sem bil.

Vzel sem jo v avtomobil, in sicer približno 400 m od restavracije. Ničesar ni govorila, samo z roko mi je kazala, kje naj vozim. Odpeljala sva se izven mesta in zavila na vzporedno cesto, ki je vodila prot hribom.

V glavi se mi je zavrtilo. „Slim, mar boš v resnici ubil človeka, da bi zaslužil 25.000 dolarjev,“ sem se vprašal.

Naposled mi je ženska pokazala neko trato poleg ceste. Od tod je bilo mogoče videti vse mesto, ki je ležalo pod nama in stopila sva iz avtomobila.

— Torej ste se odločili?

— Recimo, da sem se, sem odgovoril in mislil vsako besedo. — Vendar kako si to zamišljate?

— Zelo enostavno. Nocoj se bo vrnil moj mož okrog enajstih. Lahko ga pričakate v salonu. Brž ko bo vstopil, streljate. Preden odidete, razbijte steklo na oknu, da bo vse skupaj podobno vlom. Jaz bom v postelji. Dam vam deset minut časa, da odidete iz mesta, potem pa bom poklicala policijo.

Medtem ko je govorila, je odprla torbico in vzela denar.

— Tu je 5000 dolarjev, je rekla.

— Ostanek boste prejeli potem, ko opravite nalogo.

Nič nisem razmišljal. Vzel sem denar.

— Vendar, zakaj vse to? — sem

rekel v zadnjem poskusu, da bi se vrnil s poti, po kateri sem se že namenil. — Zakaj hočete ubiti svojega moža?

— Zakaj? Zato, ker hočem živeti. Hočem oditi iz te smrdljive province, v kateri me priklope kot sužnjo. Zato, ker me zanemarja. Vi ne veste...

To je zvenelo precej iskreno. Počutil sem jo po roki, vendar jo je odmaknila.

— Ne! Za to se nisva dogovorila. Spet je odprla torbico in izvlekla revolver. Ponudila mi ga je.

— Ko bo vse gotovo, ga odnesite in ga skrijte nekje, tisoč milj daleč. — Da, sem rekel.

— Zdaj me odpeljite v mesto. Potlej pa me spremljajte od daleč, da boste videli, kje stanujem.

Potem nisva spregovorila niti besede več. Izstopila je na oglu neke mračne ulice. Počasi sem krenil za njo in videl, da je vstopila v neko dvorišče, v katerem je bila lepa hiša, sezidana v starinskem slogu.

Medtem ko sem čakal, sem se čudil, da me ni strah, da nisem razburjen. „Prav gotovo me je tista čarovnica urekla,“ sem mislil, sedeč za volanom. Kadil sem.

Ko je prišel čas, sem odšel v mesto, ustavil avto v neki ulici z drevedom, ostanek poti pa šel peš.

Vse je šlo po načrtu. Vrata niso bila zaklenjena. Prijel sem revolver v žepu in vstopil v temni salon. Oziral sem se, kje naj bi se skril.

Nenadoma je zasvetila luč. Nekdo jo je prižgal.

Zagrabil sem za revolver, vendar je bilo že prepozno. Močan, velik človek je stal na pragu in držal v roki revolver z dolgo cevjo, ki je bila naperjena vame.

Medtem ko sem stal kot okamenel, je mož zakoračil proti meni. Pomislil sem, da bi zbežal, vendar sem dojel, da bi bil to samomor. Pomislil sem, da se je pod to streho verjetno odigrala tragedija. Vtem pa je prišla na prag tudi ženska. Moja zapeljevalka.

Prišel si na sekundo točno, mi je rekel človek z revolverjem. — Videti je, da si prizadeven mladenič.

— Ne razumem vas, sem rekel in poskušal pokazati vsaj malce drznosti. — Prišel sem semkaj zaradi...

— Vem, zakaj si prišel: ubiti me. Tako si vsaj mislil.

Zasmejal se je. Še bliže je stopil in

Smeh stoletij

Francoski general Saint-Hilaire, velik Bonapartov prijatelj, je imel tik pred izvolitvijo Napoleona za dosmrtnega konzula pred svojimi vojaki naslednji govor:

„Prijatelji! Ljudstvo — a to ste vi — mora odločiti, ali naj bo Napoleon proglašen za dosmrtnega konzula. Svobodno lahko izrazite svojo voljo. Nikakor nečem vplivati na vas, samo nekaj bi vam rad povedal: tisti, ki ne bodo glasovali za Bonaparta, bodo javno ustreljeni. Živela svoboda!“

Pri pregledovanju čet je Napoleon naletel na krepkega grenadirja, ki se mu je zdel znan. [Napoleon se je rad ponašal z dobrim spominom.] Omenjeni grenadir je imel brazgotino nad desnimi očesom.

„Grenadir,“ pravi cesar, „to je pa spomin na... na... na Wagram, kajne!“

„Ne, veličanstvo,“ odgovori vojak, „to je spomin na Viktorijo, lepo kantinerko.“

Mladi Dumas je uporabil v nekaterih svojih romanih izraz „bolna praznina“. Neki kritik ga je hotel zaradi tega v družbi osmešiti in ga je vprašal:

„Prosim, kaj naj pomeni „bolna praznina“. Tega nikakor ne razumem. Ali je sploh mogoče, da praznina nekoga boli!“

Nato se je zmagoslavno ozrl na povabljenega, ki so se začeli nasmihati.

Toda Dumasov sin je opravil z njim zelo na kratko: „Ali vas, gospod, ni še nikdar bolela glava!“

ni odvrnil pogleda z mene. Ženski je rekel:

— Vzemite mu denar!

Prišla mi je od strani in mi spretno izvlekla denarnico, potem pa še revolver iz žepa. Postavila se je zraven moža in začela šteti denar.

— Počakajte, sem vzkliknil. — Nekaj je mojega.

— Bil je tvoj, je odgovoril mož. — Sedaj je gospejin.

„Gospa“ je sijala od zadovoljstva.

— Vse je tu, je rekla. — Mojih 5000 in njegovih 3000.

Pozabil sem na moj ne preveč zavidan vredni položaj in vzkliknil: — Poslušajte, vi, kaj naj to pomeni?

Človek z revolverjem se je spet zasmejal.

— Mar še nisi dojel? me je vprašal.

— Ne, nisem.

— To je vendar Klarina priljubljena zabava, hkrati pa način, s katerim pride do drobiža. Priznati moram, odlični izum... Kaj misliš...?

Pogledal sem žensko. Na ustnicah ji je visel nasmeh, medtem ko je v rokah stiskala zelene bankovce. Dvignila je glavo in pogledala moža:

— To je lepa vsota, Charlie, je rekla. — Ne dogaja se pogosto, da imam toliko drobiža v žepu. Tegale smo obrali zrelega.

— Kakšna medalja je to, sem ga vprašal. — Ali je to novo odlikovanje?

V tem trenutku sem zagledal nekaj, kar je pobilskovalo na moževih prsih.

— Šerif sem v tem mestu, je odgovoril dostojanstveno.

— Vendar, če ste vi šerif...

— Mladenič, me je prekinil. — Ljubim svojo ženo bolj kot vse na svetu. Stori bi še kaj več, samo da bi bila zadovoljna.

— Srce si, Charlie, je vzkliknila s svojim toplim glasom, ki sem ga poznal. — Ali veš, kaj bom storila s temi tremi tisočaki? Naslednji teden grem na Florido, na konjske dirke, pa bom vse vložila v stave.

Mož se je nasmehnil in stopil še korak proti meni.

— In zdaj, mladenič, zgini, čim hitreje moreš, kajti lahko bi se premislil!

Spoznal sem, da mi ničesar drugega ne preostane. Šel sem v past kot norec. Pa vendar moji možgani so delali, da bi našli vsaj kakšno rešitev, ki ne bi bila brezpogojna kapitulacija. Vendar je nisem našel. Za položaj, kakršen je bil, sem bil kriv sam. Lahko bi me ubil kot psa in nobenemu ne bi odgovarjal. Bil sem pod njegovo streho. Zakon je bil na njegovi strani.

— Prav, sem rekel. — Potlej grem.

Obrnil sem se in krenil proti vratom. Kaj sem drugega mogel. Bil sem prodajalec vstopnic po telefonu, človek, ki je znal samo govoriti. Vendar, kaj sem mogel reči v takšnem položaju.

Nenadoma pa mi je le neka misel šinila skozi možgane. Obstal sem na pragu in se ozrl. Klara je moža božala po laseh. To je bil čudovit prizor družinske harmonije, če izvzamemo revolver, ki ga je še držal v roki.

— Šerif, sem rekel, upam, da vam vaša žena ne bo nikoli povedala, v kaj je morala privoliti, da me je nagovorila, da vas ubijem...

Videl sem, kako je izbulil oči in pohitel, da mu čimprej rečem še tisto, kar sem hotel.

— Veste, da mnogi ljudje ubijajo za denar. Vendar precej jih je, ki niso zadovoljni samo z denarjem, temveč iščejo tudi kaj drugega...

Nisem več čakal. Hitro sem odšel iz salona. Brž sem prišel do vrat in stekel po ulici, kot so me noge nesle. Ustavil sem se šele pri avtomobilu.

Pognal sem motor in odpeljal. Nisem vozil niti dvajset metrov, ko sem zaslišal prvi strel...

ART BUCHWALD

Spoved nepivca

Eden najhujših grehov, ki jih lahko storiš v moderni družbi, je — ne piti alkohola. Ne razumite me, prosim, napačno. Prav ničesar nimam proti ljudem, ki pijejo, in moji najboljši prijatelji so izrazili alkoholiki. Toda medtem ko jih jaz ob vsaki priložnosti branim, niso oni zame do sedaj prav ničesar storili. Pivec si le težko predstavi probleme, pred katerimi stoji dan za dnem nepivec.

Vzemimo kot primer cocktailparly. Komaj si vstopil, že prišumi gostiteljica in vzklikne: „Kako lepo, da ste prišli! Bar je tamkajle.“

Delam se, kot da grem k baru, dejansko pa skušam odkriti mizo z obloženimi kruhki. Ljudje, ki ne pijejo, postanejo običajno okrog poldneva lačni.

Tisti hip, ko sem si hotel izbrati svoj kruhek, me je odkril gostitelj.

„Kje je vaš kozarec, stara sablja?“

„Kakšen kozarec?“

„Vaša pijača.“

„Ne pijem,“ sem rekel in se skušal čim bolj vsakdanje držati.

„Želodec?“

„Ne.“

„Oh, že vem, imeli ste zlatenico.“

„Nisem imel zlatenice. Le pil ne bi rad.“

„Polijska prepoved?“ je zašepetal gostitelj.

„Tudi to ne. Lahko bi si privoščil pijačo prav tako kot vsi drugi tukaj. Le njenega okusa ne prenesem.“

Gostitelj je nekaj zamrmral predse in izginil.

Nekaj minut se lahko v miru polnim s kruhki. Nenadoma stopi poleg mene ljubko dekle in zastoka: „Od lakote bom umrla.“

Pogledam okrog sebe in zagledam svojo ženo v drugem koncu prostora. „Vzemite šunkarico,“ ji po-

vem s svojim najtoplejším glasom.

„Aaah, ooh,“ reče in se mi nasmehne. Potem pa vpraša: „Kje je vaša pijača?“

„Ne pijem.“

Situacija se bliskovito spremeni. Dekle se obrne in hoče oditi.

„Sem vas morda užalil?“ jo vprašam.

Hladno me pogleda preko ramena. „Moškemu, ki ne pije, ni mogoče zaupati,“ odgovori in izgine med drugimi gosti.

Sprehajam se in končno se pridružim skupini možkih, ki se pravkar glasno smejejo, po vsej verjetnosti dobri šali.

Eden od njih se obrne k meni in opazi, da imam obe roki prazne. „Pozabili ste svojo pijačo,“ me opozori.

„Nimam je,“ sem dobrodušno odgovoril. „Ne pijem.“ — Neprijetna tišina. — „Že od vojne sem?“ mi je skušal pomagati eden izmed njih.

„Ne. Pitju sem se odpovedal šele po vojni. Tako se počutim mnogo bolje.“

Čez nekaj minut se je vsa skupina razpršila. „Ste že kdaj slišali kaj takega?“ si šepetajo drug drugemu.

Počasi mi je vsega dovolj in stopim k svoji ženi. „Poberiva šila in kopita, in to čimprej,“ ji rečem.

„Kot slišim, se prav lepo smešiš,“ mi zagrenjeno odgovori.

„Kako pa to misliš?“

„Hodiš okrog in vsakomur pripoveduješ, da ne piješ.“

„No in? Ti si vedela, da ne pijem, še preden si se z menoj poročila.“

„Ni samo to, da ne piješ,“ je rekla, medtem ko so ji solze tekale preko lic. „Toda zakaj moraš hoditi okrog in vsakomur pripovedovati, da ne znaš niti avta voziti?“

SP: AVSTRIJA V SOFIJO!

Letošnje svetovno prvenstvo v hokeju na ledu skupine B se je pričelo pretekli četrtek v Ljubljani. Po dopoldanskih tekmah med ZRN in Norveško (7:4), Romunijo in Nizozemsko (5:7) ter Ameriko in Japonko (7:4) je stala v žarišču pozornosti tekma med Jugoslavijo in Avstrijo, ki je sledila uradni začetni slovesnosti svetovnega prvenstva. Med govorniki so nastopili Leopold Krese, predsednik org. komiteja, Zdzislaw Wierbicki, predsednik direktorija SP 1974, in podpredsednik predsedstva SFRJ Mitja Ribičič, ki je kot pokrovitelj otvoril svetovno prvenstvo.

Tekma z Jugoslavijo ni prinesla nobenih sprememb zadnjih rezultatov. Avstriji so bili od vsega začetka potisnjeni v obrambo, saj so bili počasnejši in slabši ob palci kot njihov nasprotnik. Manjkalo jim je idej in vsak zase je iskal inozemske igralce svojih domačih klubov, ki nosijo breme prvenstvenih tekem. Tekma se je končala 10:3 za Jugoslovane, ki so slavili s tokratno zmago svojo šesto na SP nad Avstrijo od leta 1964.

Avstrijska hokejska reprezentanca je tudi na svojem drugem nastopu v soboto izgubila z dvočevilnim rezultatom 1:10, nasprotnik pa je bila Romunija. Čeprav Romuni ne štejejo v vrh reprezentanc skupine B, so zlahka opravili s konfuznimi Avstriji, ki so igrali celo še slabše kot proti Jugoslaviji. Avstriji so bili v prvih dveh tretjinah kolikortoliko enakovredni, pa so v tretjem delu tekme popolnoma propadli in dobili šest zadetkov.

Dan poprej pa je spodrsnilo enemu od favoritov — Jugoslaviji, ki je tekmo proti Američanom izgubila presenetljivo visoko 0:5. Zanimivo je tudi, da lahko štejemo reprezentanco Nizozemske kot veliko pridobitev tega svetovnega prvenstva. Nizozemci so prej igrali v skupini C in so proti Norvežanom (7:0) in Romunom (7:5) osvojili po dve točki, kar bi jim zadostovalo za obstanek v skupini B.

Kritična je postala situacija za avstrijsko reprezentanco, ki jo vodita Celovčan Moser in sovjetski trener Jurij Baulin. Po tretjem porazu na SP proti ZRN 2:4 v nedeljo bo treba pomisliti na vozovnico v Sofijo, kjer bo naslednje svetovno prvenstvo skupine C. Treba je posebej še omeniti, da bosta v Ljubljani izpadli dve reprezentanci — na vsak način tisti, ki bosta osvojili manj kot 4 točke. Kot nasprotnike ima Avstrija še Ameriko, Norveško, Japonko in Nizozemsko in le težko ji bo katera od teh reprezentanc pustila obe točki.

Rezultati SP:

21. 3. ZRN — NOR	7:4 (1:2, 5:1, 1:1)
ROM — NIZ	5:7 (1:2, 2:3, 2:2)
ZDA — JAP	7:4 (2:0, 0:2, 5:2)
JUG — AVS	10:3 (1:1, 3:1, 6:1)
22. 3. NOR — NIZ	0:7 (0:4, 0:2, 0:1)
JUG — ZDA	0:5 (0:2, 0:2, 0:1)
23. 3. ROM — AVS	10:1 (3:1, 1:0, 6:0)
JAP — ZRN	1:6 (0:1, 0:4, 1:1)
24. 3. ZDA — NOR	5:3 (2:1, 0:2, 3:0)
JAP — NIZ	8:5 (2:1, 2:2, 4:2)
AVS — ZRN	4:2 (1:1, 1:0, 0:3)
JUG — ROM	3:3 (0:1, 1:1, 2:1)
25. 3. ZDA — NIZ	7:4 (3:0, 4:2, 0:2)
JUG — NOR	4:4 (0:1, 2:2, 2:1)
26. 3. JAP — AVS	4:3 (1:1, 1:2, 2:0)
ZRN — ROM	6:3 (2:0, 1:1, 3:2)

ST. JANŽ — SELE 3:7

Pred derbijem slovenskih namiznoteniskih ekip v 2. koroškem razredu vzhod St. Janžem in Selami je ekipa St. Janža „vadila“ v prvenstveni tekmi z ekipo iz Tinj in gladko zmagala 10:0. Rezultati St. Janž — Tinje 10:0; Essel — Lippitz 21:13, 21:8; Essel — Schischek 22:20, 21:18; Essel — Krammer 13:21, 21:7, 21:17; Oberhauser — Lippitz 16:21, 21:19, 21:11; Oberhauser — Schischek 21:14, 21:18; Oberhauser — Krammer 21:18, 21:18; Mischitz — Lippitz 21:7, 21:19; Mischitz — Schischek 12:21, 21:19, 21:14; Mischitz — Krammer 21:14, 21:18; dvojica: Oberhauser/Mischitz — Schischek/Krammer 21:16, 21:19.

Dne 21. marca pa je bilo končno tako daleč. V St. Janžu je bil na vrsti dvoboj med slovenskima ekipama St. Janž in DSG Sele. Pričakovani smo hud boj, vendar smo bili po izidu tekme nekoliko razočarani. Tekma je bila enostranska, saj so Selani igro za igro točkovali. Kljub temu pa je treba pohvaliti igralce St. Janža, saj so v petih odločilnih igrah točko oddali šele v tretjem nizu. Rezultati: St. Janž — DSG Sele 3:7; J. Hornböck — Falle 9:21, 20:22; J. Hornböck — Olip 21:15, 16:21, 15:21; J. Hornböck — Oraže — 9:21, 9:21; Mischitz — Falle 17:21, 21:12, 17:21; Mischitz — Olip 22:20, 27:25; Mischitz — Oraže 15:21, 9:21; M. Hornböck — Falle 21:15, 21:23, 21:19; M. Hornböck — Olip 21:13, 10:21, 15:21; M. Hornböck — Oraže — 15:21, 21:18, 11:21; dvojica Mischitz/M. Hornböck — Oraže/Olip 8:21, 21:19, 21:19.

RADIO PROGRAM

CELOVEC

SOBOTA, 30. 3. 6.00 Jutranja gimnastika — 6.55 Glasbeni mozaik — 8.05 Družinski obzornik — 10.00 V žarišču — 10.45 Naša lepa domovina — 13.30 Lepi glasovi — prijubljene melodije — 14.00 Voščila — 15.15 Iz mape želja naših prijateljev ljudske glasbe na Koroškem — 16.00 Servis — 17.10 Pisano sobotno popoldne — 18.35 Mala solistična parada — 19.05 Stare avstrijske koračnice — 19.50 Note in beležke — 20.10 Smejoča se štajerska — 21.00 „Rum s poprom in limono“ — 22.10 Šport — 22.20 Plesna glasba po naročilu.

NEDELJA, 31. 3. 6.10 Igra na orgle — 8.15 Kaj je novega? — 9.00 Brezskrbno nedeljsko jutro — 10.30 Radijska pripovedka — 11.00 Dopoldanski koncert — 13.10 Ogledalo mestnega gledališča — 13.45 Iz domovine — 14.30 Voščila — 16.00 „Srčni infarkt za vsakega“ — Igra — 17.05 Veselite se življenja! — 19.00 Nedeljski šport — 20.10 Avstrijska rallye — 21.15 Zadnja postaja Dunaj — 22.10 Šport.

PONEDELJEK, 1. 4. 6.00 Jutranja gimnastika — 6.50 Glasbeni mozaik — 8.05 Oddaja za starejše ljudi — 9.00 Šolska oddaja — 9.30 Vesele note mojstrov — 10.00 Šolska oddaja — 11.05 Ljudske viže — 13.30 Na obisku pri koroških godbah na pihala — 14.30 Knjižni kotiček — 15.30 Popoldanske melodije — 16.30 Za otroke — 17.10 Kaj radi slišimo — 17.52 Oddaja delavske zbornice — 18.00 Deželni razgledi — 19.50 Note in beležke — 20.10 Marlon Brandu za 60-letnico — 21.00 Šolsko načrtovanje na Predariskem — 21.30 Iz avstrijskega glasbenega ustvarjanja — 22.10 Šport.

TOREK, 2. 4. 6.00 Jutranja gimnastika — 6.50 Glasbeni mozaik — 9.00 Šolska oddaja — 11.05 Ljudske viže iz Tirolske — 13.30 In ljudje so tako fini — 14.30 Ljudske viže — 15.00 Ljudska glasba iz štajerske — 16.30 Za otroke — 17.10 Avstriji o Avstriji — 17.52 Oddaja kmetijske zbornice — 18.00 Deželni razgledi — 19.50 Note in beležke — 20.10 Dileto musicale — 21.05 Še vedno prijubljeno — 22.10 Šport.

SREDA, 3. 4. 6.00 Jutranja gimnastika — 6.50 Glasbeni mozaik — 9.00 Šolska oddaja — 9.30 Vesele note mojstrov — 10.00 Šolska oddaja — 11.05 Ljudske viže iz Tirolske — 13.30 Zborovska glasba — 14.45 Koroška pesem 16.30 Operetni koncert — 17.10 V dunajski kavarni — 17.52 Oddaja sindikalne zveze — 18.00 Deželni razgledi — 19.35 Za prijatelja planin — 19.50 Note in beležke — 20.10 „Srčni infarkt za vsakega“ — 21.00 Na obisku v studiu Gradščanske — 21.30 Zvezne dežele poročajo: Gradščanska — 22.10 Šport.

ČETRTEK, 4. 4. 6.00 Jutranja gimnastika — 6.50 Glasbeni mozaik — 9.00 Šolska oddaja — 9.30 Vesele note mojstrov — 10.00 Šolska oddaja — 11.05 Ljudske viže iz Tirolske — 13.30 Zabeleženo na koroških cestah — 14.30 Iz notne mape avstrijskih skladateljev — 16.30 Za otroke — 17.10 Operetne melodije — 17.52 Oddaja združenja industrialcev — 18.00 Deželni razgledi — 19.05 Avstrijske godbe na pihala — 19.50 Note in beležke — 20.10 Varstvo varstvu okolja — 21.00 Iz štajerskega glasbenega ustvarjanja — 22.10 Šport.

PETEK, 5. 4. 6.00 Jutranja gimnastika — 6.50 Glasbeni mozaik — 9.00 Šolska oddaja — 9.30 Klavirska glasba F. Chopina — 10.00 Šolska oddaja — 11.05 Ljudske viže iz Tirolske — 13.30 Ljudske viže — 14.45 štajerska literatura — 15.00 Zborovska glasba — 16.30 Za otroke — 17.10 Glasba za konec tedna — 17.52 Oddaja zbornice obrtnega gospodarstva — 18.00 Deželni razgledi — 19.50 Note in beležke — 20.10 Orkestrski koncert — 21.30 Napredek nazaj — 22.10 Šport.

SLOVENSKE ODDAJE

SOBOTA, 30. 3. 9.00 Radijski oglasi — Od pesmi do pesmi, od srca do srca.

NEDELJA, 31. 3. 7.05 Duhovni nagovor — Po vaši želji.

PONEDELJEK, 1. 4. 13.45 Informacije — Opazujmo čebele — Iz popotne torbe: Hongkong.

TOREK, 2. 4. 9.30 Moteli — 13.45 Informacije — Športni mozaik — Pogled nazaj.

SREDA, 3. 4. 13.45 Informacije — Zborovska glasba — Cerkev in svet.

ČETRTEK, 4. 4. 13.45 Informacije — Družinski magazin.

PETEK, 5. 4. 13.45 Informacije — Mladina mladini.

LJUBLJANA

SOBOTA, 30. 3. 6.50 Beseda na današnji dan — 8.10 Glasbena matineja — 9.05 Plinirski tehnik — 9.35 Studio za najdene skladbe — 10.15 Glasbeni drobci od tu in tam — 11.15 Z nami doma in na poti — 12.10 Melodije za opoldan — 13.15 Zabavna glasba — 14.10

KLJUB POMANJKLIVOSTI KONDI-CIJE ZMAGA

Drugi del nogometnega prvenstva v 2. koroškem D razredu se je preteklo nedeljo pričel s prvim krogom. Favorita za prvenstvo sta oba točkovala, tako da bo odločitev verjetno padla v medsebojnem spopadu. Wölfnitz je zmagal izven proti Sörgu 4:1, Slovenski atletski klub pa je doma premagal Zweikirchen 4:2. Ker je njun najhujši nasprotnik Launsdorf v tekmi z Weitsfeldom pustil točko (1:1), sta se prva dva od Launsdorfa odločila za 6 oziroma 5 točk. Vodi še vedno Wölfnitz 26, pred SAK 25 in Launsdorfom 20.

V prvi predstavi spomladanskega prvenstva se SAK ni moral posebej potruditi, da je odpravil nasprotnika iz Zweikirchena s 4:2. SAK je v prvem polčasu vodil z zadetkoma brata Waldhauserja, ki sta bila najboljša napadalca, 2:0. Po vodstvu 3:0 (Fera) v drugem polčasu, je SAK nekoliko popustil — kar bo treba v bodoče preprečiti — in nasprotnik se je približal na 3:2. Končno je Folti Waldhauser poskrbel za 4:2, ko se je sam dokopal do nasprotnikovega vratarja in ga ukanil. Vodstvo SAK po tekmi ni bilo zadovoljno s prikazano igro svojega moštva. Nasprotnik je namreč po 2. zadetku za SAK popolnoma propadel in prav v tem obdobju so SAKevci zamudili, da bi rezultat izboljšali.

S pesmijo in besedo po Jugoslaviji — 15.40 Pojo naši operni pevci — 16.00 „Vrtljak“ — 17.10 Klavir v ritmu — 17.20 Gremo v kino — 18.15 Dobimo se ob isti uri — 19.15 Z ansamblom Bojana Adamiča — 20.00 Spoznavajmo svet in domovino — 21.15 Mojnih ansambli zabavne glasbe — 22.20 Oddaja za naše izseljence — 23.05 S pesmijo in plesom v novi teden.

NEDELJA, 31. 3. 6.50 Danes za vas — 8.07 Veseli tobogan — 9.05 Še pomnite, tovariši... — 11.15 Voščila — 11.50 Pogovor s poslušalci — 13.15 Zabavna glasba — 14.25 Melodije z velikimi zabavnimi orkestri — 15.10 Nedeljska reportaža — 15.30 Nedeljsko športno popoldne — 18.03 Sreča je zmeraj ženska. Igra — 19.15 Glasbene razglednice — 20.00 V nedeljo zvečer — 22.20 Zaplešite z nami — 23.15 Jazz za vse.

PONEDELJEK, 1. 4. 6.50 Rekreacija — 8.10 Glasbena matineja — 9.05 Pisan svet pravljic in zgodb — 9.20 Pisana paleta lahke glasbe — 11.15 Z nami doma in na poti — 12.40 S tujimi pihalnimi godbami — 13.15 Zabavna glasba — 14.10 Amaterski zbori pojo — 14.30 Voščila — 15.40 Ludwig van Beethoven: Simfonija št. 1 v C-duru, op. 21 — 16.00 „Vrtljak“ — 17.10 Koncert po željah poslušalcev — 18.15 Lahka glasba slovenskih avtorjev — 19.15 Z ansamblom Dorka Škoberne — 20.00 Stereofonski operni koncert — 21.30 Zvočne kaskade — 22.15 Za ljubitelje jazz — 23.15 Popevke se vrtijo.

TOREK, 2. 4. 6.50 Beseda na današnji dan — 8.10 Glasbena matineja — 9.05 Radijska šola — 9.35 Zborovske skladbe — 10.15 V ritmu starih plesov — 11.15 Z nami doma in na poti — 12.40 Z domačimi ansambli — 13.15 Zabavna glasba — 14.10 Srečanje z glasbeniki — 14.40 „Na poti s kitaro“ — 16.00 „Vrtljak“ — 17.10 Koncertni oder za domačina in gosta — 18.15 Z orkestrom RTV Ljubljana — 18.30 V torek nasvidenje! — 19.15 Z ansamblom Milana Ferleža — 20.00 Slovenska zemlja v pesmi in besedi — 20.30 Radijska igra — 21.30 Melodije v ritmu — 22.15 Od popevke do popevke — 23.05 Literarni nokturmo — 23.15 Iz sodobnega repertoarja Simfoničnega orkestra RTV Ljubljana.

SREDA, 3. 4. 6.50 Rekreacija — 8.10 Glasbena matineja — 9.25 Otroške igre — 11.15 Z nami doma in na poti — 12.10 Znone melodije — znani orkestri — 13.15 Zabavna glasba — 14.30 Voščila — 15.40 Majhen recital sopranistke Ženi Živkove — 16.00 „Loto vrtljak“ — 17.10 Naj narodi pojo — 18.15 S pop ansambli — 19.15 Glasbene razglednice — 20.00 Simfonični orkester RTV Ljubljana — 22.15 S festivalov jazz — 23.15 Revija jugoslovanskih pevcev zabavne glasbe.

ČETRTEK, 4. 4. 6.50 Beseda na današnji dan — 8.10 Glasbena matineja — 9.05 Radijska šola — 9.35 Iz glasbenih šol — 11.15 Z nami doma in na poti — 12.40 Igrajo pihalne godbe — 13.15 Zabavna glasba — 14.10 Kaj vam glasba pripoveduje — 15.40 Poje sopranistka Marija Callas — 16.00 „Vrtljak“ — 17.10 Popoldanski simfonični koncert — 18.15 S Plesnim orkestrom RTV Ljubljana — 19.15 Z ansamblom Aljda Sosa — 20.00 Četrtek večer domačih pesmi in napoved — 21.00 Literarni večer — 21.40 Glasbeni nokturmo — 22.15 Popevke in plesni ritmi — 23.05 Literarni nokturmo — 23.15 Baročna violinska glasba.

PETEK, 5. 4. 6.50 Rekreacija — 8.10 Glasbena matineja — 9.05 Radijska šola — 9.35 Jugoslovanska narodna glasba — 11.15 Z nami doma in na poti — 12.10 Z velikimi zabavnimi orkestri v ritmu — 13.15 Zabavna glasba — 14.40 Voščila — 15.40 Ludwig van Beethoven: Sonata št. 8 v c-molu za klavir, op. 13 — 16.00 „Vrtljak“ — 17.10 Operni koncert — 18.50 Ogledalo našega časa — 19.15 S Fanti treh dolin — 20.00 Top-pops 15 — 21.15 Oddaja o morju in pomorščakih — 22.15 Besede in zvoki iz logov domačih — 23.15 Jazz pred polnočjo.

AVSTRIJA 1

SOBOTA, 30. 3. 15.50 Koncertna ura — 16.50 Za otroke — 17.10 Oddaja z miško — 17.35 Ples okoli oblakov — 18.00 Družina Patridge — 18.25 Otrokom za lahko noč — 18.30 Novo v kulturi — 18.55 Oddaja s Heinz Conradom — 19.20 Pregled sporeda — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Z Günther Zieselom — 21.50 Šport — 22.20 Čas v sliki — 22.25 Peklenska igra.

NEDELJA, 31. 3. 15.45 Rdeči avtobus — 16.15 Wickie in močni možje — 16.40 Za otroke — 17.00 Deželno-zborske volitve na Solnograškem — 17.05 Povesti o Gustavu — 17.10 Pustolovščine v mavrični deželi — 17.35 Povesti o Gustavu — 17.40 Za družino — 17.55 Otrokom za lahko noč — 18.00 Ob nedeljah ob šestih — 18.30 Badgastein — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Šport — 20.15 Medigra. Film — 22.05 Čas v sliki.

PONEDELJEK, 1. 4. 18.00 Nova v znanosti — 18.25 Otrokom za lahko noč — 18.30 Šale s Čarljem — 19.00 Slike iz Avstrije — 19.20 Pregled sporeda — 19.30 Čas v sliki in kulturne novosti — 20.06 Šport — 20.15 Ljudje s farme Shiloh — 21.15 ORF transparent — 21.15 Koktajl don Jaime — 22.35 Don Jaime-parodija — 22.40 Čas v sliki.

TOREK, 2. 4. 18.00 Angleščina — 18.25 Otrokom za lahko noč — 18.30 Zivalski roji — 19.00 Slike iz Avstrije in Južne Tirolske — 19.20 Pregled sporeda — 19.30 Čas v sliki in kulturne novosti — 20.06 Šport — 20.15 Svet knjige — 21.00 Naš mož v Havani — 22.45 Čas v sliki.

SREDA, 3. 4. 10.00 Šolska oddaja — 11.00 Naš mož v Havani — 16.30 April, april — 17.05 „Reka“ — 17.30 Kaj bi lahko postal? — 18.00 Francoščina — 18.25 Otrokom za lahko noč — 18.30 Tri deklice in trije dečki — 19.00 Slike iz Avstrije — 19.20 Pregled sporeda — 19.30 Čas v sliki in kulturne novosti — 20.06 Šport — 20.15 Lepe duše. Veseloligra — 21.10 Prerezi — 22.10 Čas v sliki.

ČETRTEK, 4. 4. 10.00 Šolska oddaja — 18.00 Italijanščina — 18.25 Otrokom za lahko noč — 18.30 Športni mozaik — 19.00 Slike iz Avstrije — 19.20 Pregled sporeda — 19.30 Čas v sliki in kulturne novosti — 20.06 Šport — 20.15 Peter Alexander predstavlja specialitete — 21.45 Šolska reforma — 22.30 Čas v sliki.

PETEK, 5. 4. 10.00 Šolska oddaja — 11.00 Strah za hrblom — 18.00 Zeleni svet — 18.25 Otrokom za lahko noč — 18.30 Zaljubljen v čarovnico — 18.55 Oddaja sindikalne zveze — 19.00 Slike iz Avstrije — 19.20 Pregled sporeda — 19.30 Čas v sliki in kulturne novosti — 20.06 Šport — 20.15 Oddaja XY — 21.20 Politična dokumentacija — 22.20 Čas v sliki — 22.25 Hunki kralj Aljda. Pustolovski film.

Izdajatelj, založnik in lastnik: Zveza slovenskih organizacij na Koroškem; glavni urednik: Rado Janežič; odgovorni urednik: Andrej Kokot; uredništvo in uprava: 9021 Klagenfurt — Celovec, Gasometergasse 10, tel. 32-5-50 — Tisk: Založništvo in tiskarska družba z o. j. Drava, Celovec — Borovlje.

HOTEL

Korotan

SEKIRA OB VRBSKEM JEZERU

Iščemo domače sodelavce

- SERVIRKE
- SOBARICE
- KUHNJSKE POMOČNICE
- PERICE
- HIŠNIKA

Lastna soba, v večini s kopalnico. Plača po dogovoru.

Prijave: tel. (0 42 22) 82 1 29, ali osebno v pisarni posojilnice Celovec od ponedeljka do petka od 8. do 17. ure.

AVSTRIJA 2

SOBOTA, 30. 3. 13.30 Svetovno prvenstvo v hokeju na ledu — Avstrija: Norveška — 16.50 Igraj se z mano. Cirkuški film — 18.20 Sosedov slučaj — 18.55 Glasbena poročila — 19.30 Čas v sliki — 20.00 Pregled sporeda — 20.06 Šport — 20.09 Okolica — 20.15 Konzul Stott-hoff — 21.50 Čas v sliki.

NEDELJA, 31. 3. 18.00 Tedenski obzornik — 18.30 Horizonti — 19.15 Mi 74 — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Novo v kulturi — 20.15 Na obisku v Makedoniji.

PONEDELJEK, 1. 4. 18.30 Rdeči avtobus — 19.00 Prva pomoč — 19.30 Čas v sliki in kulturne novosti — 20.00 Pregled sporeda — 20.06 Znanstvena poročila — 20.09 Okolica — 20.15 Jour fixe — 21.15 Iz delavnice filmske akademije — 21.50 Telereprize.

TOREK, 2. 4. 18.30 Francoščina — 19.00 Morska biologija — 19.30 Čas v sliki in kulturne novosti — 20.00 Okolica — 20.15 Madžarski ljudski ansambel — 21.00 Svet in znanost — 21.45 Telereprize.

SREDA, 3. 4. 18.30 Pošta — 19.00 Matematični kabinet — 19.30 Čas v sliki in kulturne novosti — 20.00 Pregled sporeda — 20.06 Znanstvena poročila — 20.09 Okolica — 20.15 Strah za hrblom — 21.55 Telereprize.

TV JUGOSLAVIJA

SOBOTA, 30. 3. 9.30 Šolska oddaja — 15.25 Nogomet — 17.15 Svetovno prvenstvo v hokeju na ledu — Jugoslavija: Nizozemska — 19.15 Gledališče v hiši — 19.45 Barvna risanka — 19.50 Cirkak — 20.00 Dnevnik — 20.20 Tedenski notranje politični komentar — 20.30 Pred festivalom Pesem evrovizije 74 — 21.00 Barvna propagandna oddaja — 21.05 Pravnik — 21.30 Poročila s kongresa ZK AP Kosovo — 21.45 Dnevnik — 22.00 Svetovno prvenstvo v hokeju na ledu — ZDA: ZRN.

NEDELJA, 31. 3. 9.30 Vojna in mir — 10.15 Kmetijska oddaja — 11.00 Mozaik — 11.05 Otroška matineja — 12.05 Poročila — 12.10 Nedeljsko popoldne — 16.25 Košarka — 18.00 Moda za vas — 18.10 Poročila — 18.15 Vlak, ki pelje v nebo — 19.45 Barvna risanka — 19.50 Cirkak — 20.00 Dnevnik — 20.25 Tedenski zunanji politični komentar — 20.40 V registraturi — 21.35 Športni pregled — 22.10 Horuk — 23.10 Dnevnik.

PONEDELJEK, 1. 4. 8.10 Šolska oddaja — 16.45 Madžarski dnevnik — 17.45 Ključec in Bimbo — 18.15 Obzornik — 18.30 Na daljnem severu — arktični nomadi — 17.55 Mozaik — 19.00 Mladi za mlade — 19.30 Kaj hočemo — 19.45 Risanka — 20.00 Dnevnik — 20.25 Sodobna prehrana — 20.35 Josipina — 21.45 Kulturne diagonale — 22.15 Dnevnik.

TOREK, 2. 4. 8.10 Šolska oddaja — 17.50 Roparska pravljica — 18.05 Risanka — 18.10 Obzornik — 18.25 Naši zbori — 18.55 Mozaik — 19.00 Prehrana dojenčkov — 19.20 Tišina, na vrsti je nemi film — 19.45 Risanka — 19.50 Cirkak — 20.00 Dnevnik — 20.35 Aktualna oddaja — 21.25 Sam med volkovi — 22.10 Dnevnik.

SREDA, 3. 4. 9.55 VII. kongres ZK Slovenije — 17.40 Beli kolen — 18.10 Obzornik — 18.25 Na sedmi stezi — 18.55 Mozaik — 19.00 Vaš šlager sezone — 19.20 Ne prezrite — 19.45 Risanka — 19.50 Cirkak — 20.00 Dnevnik — 20.35 Komu je potrebna Vaska — 21.35 VII. kongres ZKS — 22.20 Dnevnik.

ČETRTEK, 4. 4. 8.10 Šolska oddaja — 14.30 Madžarski dnevnik — 17.00 VII. kongres ZKS — 18.00 Obzornik — 18.10 Otroški film — 18.55 L. Bernstein vam predstavlja — 19.45 Risanka — 19.50 Cirkak — 20.00 Dnevnik — 20.25 Kam in kako na odh — 20.40 Vest in pločevina — 21.20 VII. kongres ZKS — 22.05 Dnevnik — 22.20 Poročila s kongresa ZK Črne gore.

PETEK, 5. 4. 17.45 Barvne risanke — 18.05 Obzornik — 18.20 Na srebrnih smučinah — 18.50 Mozaik — 18.55 Prador v živo materijo — 19.25 Kažipot — 19.45 Risanka — 19.50 Cirkak — 20.00 Dnevnik — 20.25 Tedenski gospodarski komentar — 20.40 Festivalu na pot — 21.00 To je bila pesem svetlega in vročega jedra — 21.30 VII. kongres ZKS — 22.15 Dnevnik — 22.30 Poročila s kongresa ZK Črne gore.

Slovensko kulturno društvo v Globasnici vabi na

VEČER SLOVENSKE FOLKLORE

v nedeljo 7. aprila 1974 ob 20. uri v dvorani pri Šoštarju v Globasnici. Govorili bodo učenci osnovne šole MATIJA VALJAVEC iz Predvra na Gorenjskem.

Vabimo vse od blizu in daleč!